

De Nederlandsche roeikampioenschappen. — Louis Couperus † — Onze inlandsche boomen. — De nieuwe Universiteitsbibliotheek te Leuven. — De brand te Doorn. — De E. M. I. T. geopend.

No. 4 (30)
11e Jaargang
25 Juli
1923.

PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S.
17½ CENT.

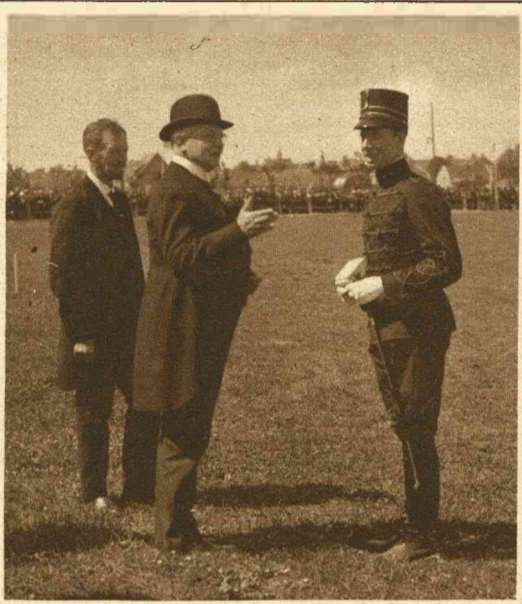
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

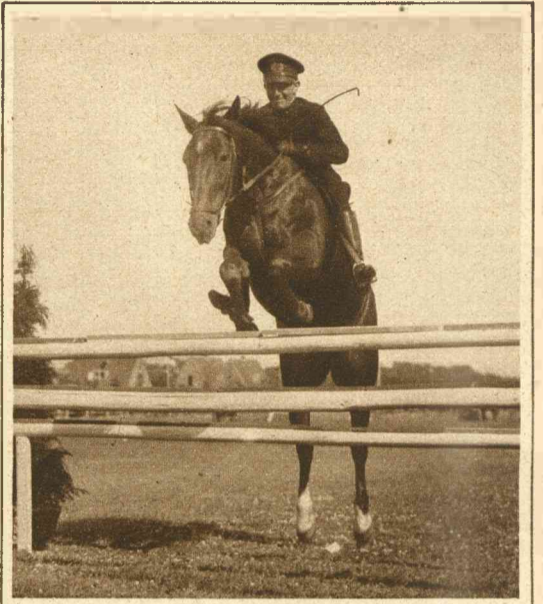
HET CONCOURS HIPPIQUE TE HOOFDDORP

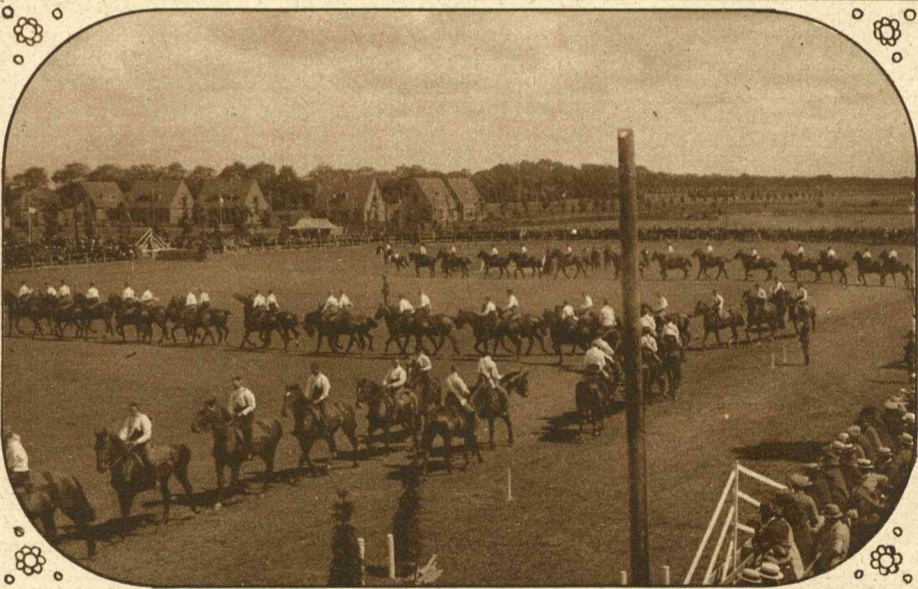
Z. Exc. de Minister van Oorlog in gesprek met Luitenant Jhr. P. J. Bogaert, onder wiens leiding het carousselrijden plaats had.

Woensdag 18 Juli had te Hoofddorp een concours hippique met spring-concours plaats, dat in alle opzichten geslaagd mag heeten. Hierboven de Italiaansche rijder H. K. Allivie, die met zijn paard Prince winnaar werd van het concours hippique.

Een fraaie sprong van Luit. Jhr. Y. D. C. Quarles van Ufford met zijn paard Con Amore.

Het nummer caroussel-rijden, uitgevoerd door leden van het bereden korps van den vrijwilligen landstorm uit de Haarlemmermeer.

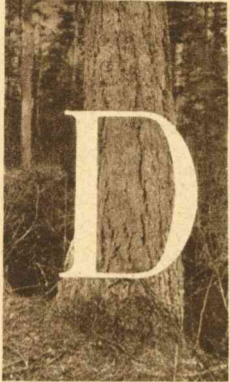
Tweespannen voor luxe rijtuig. Luxe tuigpaarden. Eigenaar Dre Drory de Perez. Naam der paarden: Newton Victor en Melady.

Tweespannen voor luxe rijtuig. Landbouwtuigpaard. Eigenaar: de heer D. N. Wieringen. Naam der paarden: Ylandia en Vuldova.

Eenspannen (type landbouwtuigpaard) gereden door dochters of echtgenooten van landbouwers. Paard Melady, dat een eersten prijs kreeg. Rijdster Mej. Wessels, eigenaar de heer H. F. Bultman.

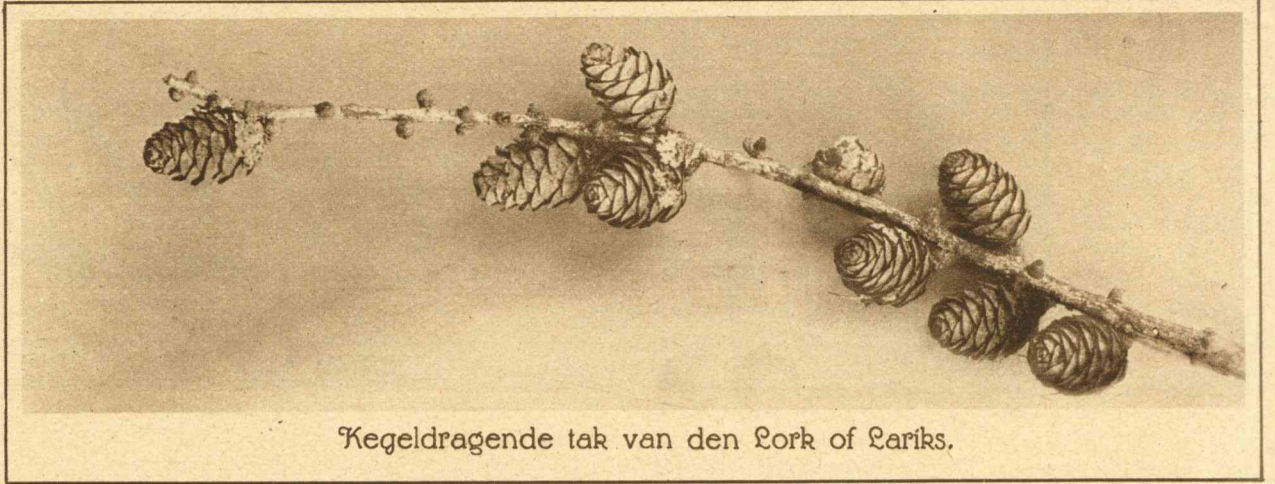
De Lork of Lariks (*Larix decidua*).

Stam van den Lariks.

De Lork of Lariks bereikt gewoonlijk eene hoogte van 24 tot 30 Meter en eene dikte van 60 tot 90 cm. Hij heeft den vorm van den Spar, echter met eene iets breedere, maar minder spitse kroon. Zijn gestalte is niet alleen naar den leeftijd verschillend, maar ook ten opzichte van een min of meer gunstige standplaats. Jonge boomen hebben meestal eene vederpluimachtige, suikerbroodvormige kroon, die in eene laage spits uitloopt. Ouder geworden, heeft de Lork meer een pyramidaalvormige kroon, gelijkend op die van den Spar, maar door de wijd uit en haast loodrecht staande takken en diepere insnijdingen weer zeer verschillend van deze. De hoofdtakken staan kransvormig om den stam en de Lork brengt, evenals elke andere naaldhoutboom, jaarlijks maar één takkenkrans voort met eene nieuwe spits en met nieuwe twijgknoppen voor een volgend jaar. Er vormen zich echter tusschen die takkenkransen en ook aan de hoofdtakken talrijke dunne tusschentakjes, die onregelmatig om den stam staan, zoodat ze weldra den kransvormigen stand der takken bedekken. Daarbij komt nog, dat door insecten of ijzel de toppen der takken dikwijls afbreken, waardoor deze zich verdeelen en naar iedere zijde staande takjes vormen, zoodat een kale Lork door een leek, vanwege den afwijkenden takkenbouw, allicht voor een loofboom zal worden aangezien. Die onregelmatige takkenbouw heeft echter bij oude boomen niet meer plaats. Al die zwakke tusschentakjes en de naar boven en naar beneden staande takken kunnen door gebrek aan licht en lucht niet blijven leven, sterven dus af en dientengevolge gaat de boom er weer beter uitzien, ook al heeft hij een vrije standplaats. De in een krans geplaatste hoofdtakken verlengen zich meer en meer en de gestalte eener naaldhoutkroon komt nu steeds scherper uit.

De stam van jonge Lorken gelijkt wel eenigszins op een Sparrenstam, die van oudere echter weer meer op den stam van den Groven Den, omdat deze gewoonlijk bekleed zijn met een geschubde, roodbruine of grijsroode schors die soms vele diepe scheuren heeft. Aan den voet vertoont de stam dikwijls eene eenzijdige verdikking, een soort van hiel, die in een dikken wortel overgaat. De krachtige penwortel en de ver in 't rond verspreide zijwortels dringen diep in den bodem en weten zodoende te profiteren van de in de diepte aanwezige vochtigheid. Tevens verleenzen zij den boom den noodigen weerstand tegen stormwinden.

De Lork is de eenige inlandsche naaldboom, die alleen in den zomer groen is en ieder jaar in den herfst, soms reeds eerder, en dan zeker niet tot verraaiing van het landschap z'n zachte, korte, licht-groene naalden laat vallen of ze ten minste reeds geel laat worden. Die naalden staan bundelvormig, evenals bij den Groven Den, aan een zeer verkort stengelgedeelte, zoodat ze sierlijke kwastjes vormen echter pas aan het tweejarige hout, zoodra de zijknoppen zich beginnen te ontwikkelen. Een groot gedeelte van deze naaldbundels is na jaren nauwelijks langer geworden en sterft later af, terwijl een ander gedeelte dunne takjes vormt. Het heldere groen van den Lork is wel het mooiste onder alle boomen en komt nog des te beter uit, omdat het in bosschen en parken meestal gezien wordt naast of nabij het donkere groen van ander naaldhout. Ook in den zomer blijft het het lichtste en gelijkmatigste groen onder alle woudboomen. Wel mist het, daar het weinig schaduw geeft, elke nuance en ook bijna iedereen lichtindruk, zelfs nog meer als dit bij berken het geval is. Dat neemt echter niet weg, dat een Lorkenbosch en een Lorkenboom steeds een lieflijken en bekoorlijken indruk op ons zullen maken. Waar dan ook meerdere Lorken bij elkaar staan en te-

Kegeldragende tak van den Lork of Lariks.

zamen een klein bosch vormen, daar is het, of er steeds een teere zonneschijn over ligt uitgespreid, ook als er geen zon te zien is. Vooral in den herfst is dat te zien aan jonge boomen, die dan, als waren het vlammen, de omgeving verlichten. Ja zelfs in den winter, wanneer de boomen geheel kaal zijn, verlichten ze nog hare naaste omgeving,

Fraaie alleenstaande Lariks in eikenhakhout.

omdat de gele, glanzende jonge takken steeds een warmen kleurentoon teweeg brengen. Een Lorkenbosch verspreidt dus in elk jaargetij vroolijkheid en liefelijkheid over geheel het landschap.

Heerlijk mooi zijn ook de vrouwelijke bloemen van den Lork, die evenals de mannelijke tot afzonderlijke katjes vereenigd, aan dezelfde takken voorkomen. Ze zijn eirond en vormen een wondermooien purperrooden kegel, die doorschijnend is en er haast uitziet als eene uit edelgesteenten gesneden roos. Geen wonder dan ook dat de Duitschers den Lork om deze fraaie katjes wel *Schönbaum* hebben genoemd.

De mannelijke katjes zijn gele meeldraadbolletjes en komen uit de zijknoppen zonder bladen te voorschijn. Door het zich later ontwikkelen, vooral van de binnenschubben der vrouwelijke katjes, vormt zich de kegel. De kegels zijn slechts klein, staan rechtop en hebben geelbruine schubben. De bruinachtige zaden, die laat in 't najaar rijp worden, vallen in 't voorjaar uit de kegels. De kegels zelf kunnen soms nog jaren lang aan den boom hangen. De fraaie bloemkatjes komen even vóór de naalden in April te voorschijn en blijven totdat de boomen groen zijn. Aan jonge boomen staan ze soms zoo laag, dat men ze wel met de hand bereiken kan.

Minder mooi, maar toch zeer eigenaardig, zijn de korstmossen, die vooral op Lorken dikwijls te vinden zijn, veel meer dan op andere boomen en zich daarop steeds meer uitspreiden, vooral wanneer die Lorken een hun minder toegewijde, vochtige en ingesloten standplaats hebben of wanneer de bodemstructuur voor hen niet gunstig is. Deze korstmossen overtrekken de jonge stammen als met een wit vilt, hangen in lange baarden of lappen aan de takken en weven om de takken als 't ware een net. Wanneer die mossen in herfst en winter de overhand krijgen, kunnen ze voor den boom zeer verderfelijk worden.

De Lork is een boom die zoowel in de Alpen als in Rusland talrijk voorkomt en die over geheel Midden-Europa is verspreid. Ook in ons land komt hij talrijk voor en verdraagt er de koudste winters. Met den armsten bodem stelt hij zich tevreden, zelfs met dien, waarop andere boomen niet willen groeien, zoodat hij volkomen kan wedijveren met den Groven Den. Het is ook een nuttige boom, omdat z'n hout tot velerlei doeleinden bruikbaar is. Het is geelachtig van kleur, taai en vaster dan dat van ander naaldhout. Men beweert zelfs, dat het, ofschoon lichter dan eikenhout, in duur en deugdzaamheid dit niet alleen evenaart, maar zelfs overtreft. In Rusland en Italië wordt het voor het bouwen van schepen gebruikt, maar ook voor bouwmetaal en voor allerlei grondwerk is het zeer geschikt, daar het aan lucht en water zeer goed weerstand biedt. Lorkenstammen als bergroeden gebruikt, hebben het volgens betrouwbare gegevens nog langer uitgehouden dan eikenstammen. Ook de kuiper gebruikt gaarne Lorkenhout voor het maken van wijnvaten, terwijl het ook kan dienen voor wagenmakers, draaiers en vooral voor kastenmakers, omdat het na eene

doelmatige behandeling eene fraaie roodachtige kleur aanneemt en het daardoor in aanmerking komt voor de vervaardiging van meubels. Ook voor houtbestrating is het wel geschikt. Daarvoor wordt echter, zooals wel van zelf spreekt, alleen het minderwaardige kwastige hout uitgezocht. Als brandhout heeft het weinig waarde.

Uit het hars van den Lork wordt een uitstekende terpentijn vervaardigd die onder den naam van Venetiaansche terpentijn bekend is, terwijl de schors wel in looierijen gebruikt wordt.

Fraaie oude Lorkenboomen komen in ons land weinig voor. De hierbij afgebeelde, staande in een eikenhakhoutbosch onder Voorst, mag echter gezien worden.

Veel aangeplant komt nog bij ons voor de *Japansche Lork* (*Larix leptolepis*), waarvan de naalden aan de onderzijde twee witte strepen hebben en de *Goudlork* (*Pseudolarix Kaemferi*), waarvan de kegels na het rijpen van het zaad uit elkaar vallen.

R. TEPE

Bosch van Lariksen onder Voorst.

WETEN.

Wat men schijnt weet iedereen:
Wat men is weet 't geweten alleen.

HET ADELAARSNEST

Het eerste bezoek in Cerely.

„O, schoon ik al mijn familieleden acht, van hen houd en hartelijk met hen omga, vertoefde ik toch het liefst bij Paul Kovacs in Beneden-Hongarije, niettegenstaande hij slechts een ver familielid van mij was. Hij had echter een prettig huis, waarin niets ontbrak, ja, hij had zelfs drie dochters, de een al knapper dan de andere, en bovendien goede partijen.

Het toeval wilde, dat juist, toen ik er mijn vakantie doorbracht, er ook een pretendent aankwam. Een keurig, jong heertje, dat dronk, paard reed, kaart speelde en Karoly Boroth op Boroth en Binkei heette; kort en goed: een adellijk jongmensch om te zoenen. Nadat hij een dag of vier, vijf den meisjes het hof had gemaakt, ging hij moedig op zijn doel af, en verzocht om de hand van de oudste dochter.

„Ik zie, dat jelui iets voor elkander voelen,” zei de oude heer, „en daar U afstamt van een goede familie, heb ik niets tegen het huwelijk, maar vóór alles...”

„U heeft slechts over mij te bevelen.”

„Ik zou willen vragen, waarheen U Uw vrouw denkt te brengen. Het is wel is waar in Hongarije geen gewoonte naar het materiele te vragen, maar het zou mij namelijk heelemaal niet aangenaam zijn, als zij ver van mij vandaan ging.”

„Nu, ver is het wel, Poeszta Cerely bij Kaschau.”

„Tja, tja,” jammerde mijnheer Paul. „Ik heb daar heelemaal geen familie; het is bijna aan het eind der wereld en ik zal, als mijn arm vogeltje zoo ver vliegt, misschien niet eens haar nestje zien. Hoe heet de bezitting?”

„Cerely.”

„Ik zal toch in ieder geval er eens naar toe gaan, als ik in de buurt kom. Ik moest eigenlijk nu reeds voor zaken naar Kaschau.”

„U zult er mij erg veel genoeg doen, als U mij eens komt verrassen daar.”

„Nu, ik zeg geen neen, als de herfstarbeid tenminste mij niet ervan terughoudt.”

In dezen discreten vorm werden vroeger in Hongarije de materiele verhoudingen onder den adel besproken.

Ik behoef wel niet te zeggen, dat de herfstarbeid het vertrék niet belemmerde. De oude heer nam mij ook mee en zoo vertrokken wij op een mooien dag, om Poeszta Cerely te zoeken.

Kaschau hadden wij gelukkig met den trein bereikt, maar nu begon oom Paul nerveus te worden, daar geen der voerlieden iets van de Poeszta

achtige overblijfselen van een oud gebouw, door wilde rozen begroeid; beneden aan den voet ervan lag een verlaten molen, welks wieken reeds vele jaren stilstonden, omdat het water opgedroogd was. Overal verval, waarheen het oog schouwde.

Aan een gestorven beuk voor ons op den top van den berg, had iemand een vrouweschort gehangen. Misschien was het slechts een grap, misschien echter lag er een bepaalde bedoeling aan ten grondslag, namelijk dat de vijand, die de rust op de oude bezitting verstoorde, het signum, het vaandel moest achterlaten.

„Kijk eens,” riep oom Paul op hetzelfde oogenblik.

Bij een kromming van den weg opende zich plotseling het dal en een rood gedakt kasteel vertoonde zich aan onze blik-

ten schreeuwen, en zag op een moerbeiboom een boerenmeisje zitten, dat op een mond vol moerbeien kauwde, het eene beentje tot aan de knie ontbloot, daar een baldadig takje den zoom van haar rok vasthield.

„Mijnheer de Rentmeester is hardhoorend,” zei ze, „u moet luid tot hem spreken.”

„Wij zoeken mijnheer!”

„Hij zal bij de bijenkorven zijn, ik zal hem direct halen.” Zij gleed als een kat van den boom, en ijde naar Karoly, die zeer verheugd met onze komst was en ons in zijn huis noodigde. Toen de rentmeester deze ontwikkeling der dingen zag, kwam hij naar ons toe om zich te verontschuldigen. Hij had ons voor korenhandelaars gehouden en daarom neen geknikt. Later had hij gedacht, dat wij hem gevraagd hadden, waar hij zijn gehoor verloren had, en daarom antwoordde hij: in den slag bij Piski.

Karoly stelde onder de hand duizenden vragen. Hoe het met Milike ging? Wat laat zij mij zeggen? Heeft zij haar medaillon teruggevonden, dat zij toen verloren had? Leeft Karo nog en de kanarievogel? Terwijl hij zoo praatte, werd het uitgestorven kasteel wonderlijk levendig. Deuren werden geopend, borden kletterden, huisknechts in livrei kwamen uit alle hoeken, als uit den grond gestampt.

Oom Kovacs was geheel verblind: Het kostelijke avondmaal; het familieilver en het waardevolle linnengoed met de bont gestikte wapens der Boroth's. „Een mooie, kleine bezitting,” zei hij na het avondeten opgetogen.

„Zoo tamelijk, ja,” antwoordde Karoly bescheiden, „alleen maar jammer, dat het zoo ver weg ligt.”

„Ach, wat is ver,” flapte de oude eruit. „Een kippeneindje is het. Bovendien, die gezonde lucht, dat is wat voor Milike.”

„De lucht is goed, maar het verkeer ontbreekt. Er zijn hier geen andere bezittingen in de buurt.”

„Onzin. Dan kan men ten minste niet van elkander kletsen. Jelui zijn met je beiden, en dan, hoe heet de rentmeester?”

„Martin Antos.”

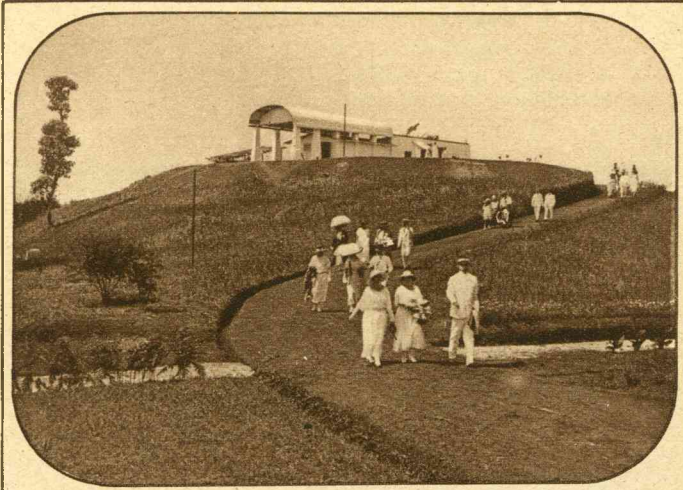
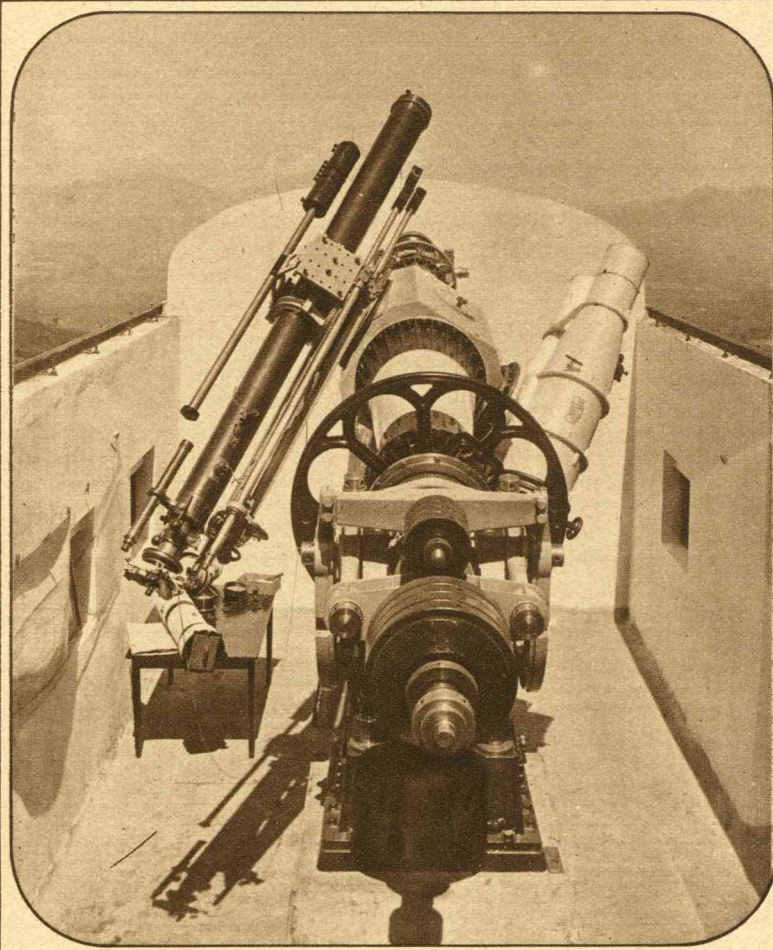
„Nu, de oude heer is toch met de winteravonden hier ook?”

„Dank U feestelijk,” lachte Karoly, „zoolang ik hem ken, vertelt hij slechts van den slag bij Piski.”

„Die oude heer zou voor Milike een ware schat zijn!”

„O, ik verwacht nauwelijks, dat ik hem heelemaal aan haar zal overleveren, maar daarioe heb ik in de eerste plaats natuurlijk Milike noodig.”

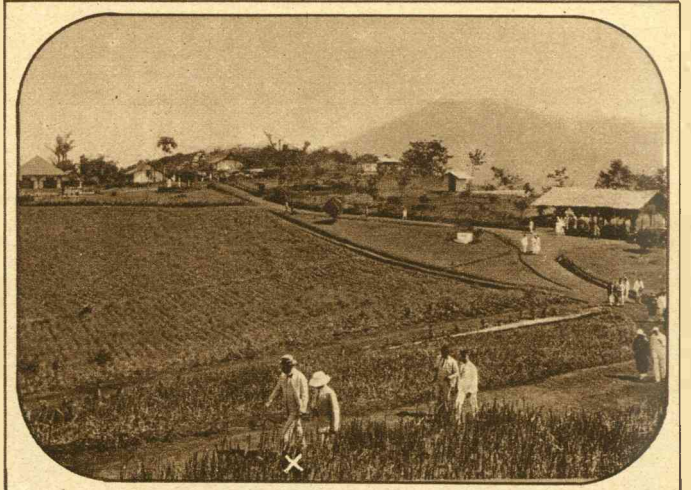
„Nu, daarover zullen wij geen meningsverschil krijgen, die kunt U halen, wanneer U wilt.”

Het gebouw met den grooten kijker van de Bosscha-Sterrenwacht.

De Indische Sterrenwacht

Door de N.I. Sterrenkundige Vereeniging is bij Lembang, op de helling van den Tangkoeban Prahoe op Java, een sterrenwacht tot stand gebracht, waaraan de naam van den heer K. A. R. Bosscha verbonden is, die er de voornaamste instrumenten van schonk. De directeur is ir. Voute, voorheen wetenschappelijk medewerker van het Meteorologisch Observatorium en daarvoor vele jaren observator van de sterrenwacht te Kaapstad. De Lembangsche sterrenwacht kwam geheel door de giften van particulieren tot stand. Een deel der instrumenten heeft den tocht van de Einstein-eclips-expeditie naar Christmas Island meegemaakt. Als een nieuwe groote kijker uit Duitsland ontvangen zal zijn, zal de Indische sterrenwacht verreweg de grootste van het Zuidelijk halfrond zijn. De Gouverneur-Generaal heeft een bezoek aan de instelling gebracht, waarbij de terreinen werden bezichtigd en door den directeur de aanstaande werkzaamheden werden uiteengezet. De studie van de afstanden der sterren, waaraan thans ook alle groote Amerikaansche observatoria zich wijden, zal hoofddoel zijn en men verwacht dat de sterrenwacht in de thans nog vele lacunes bezittende kennis van den sterrenhemel van het Zuidelijk halfrond zeer belangrijke aanvullingen zal brengen. Het observatorium ligt 1400 meter boven den zeespiegel. De bovenstaande foto brengt den grooten kijker in beeld.

De Gouverneur-Generaal (X) op het terrein van de Sterrenwacht.

wist. Er is er geen een van dezen naam, zeiden zij, en als er een is, dan woont er toch niemand.

„Wat denk jij ervan, mijn jongen?” vroeg hij met een somberen blik.

Ik haalde mijn schouders op, want ik dacht juist niet.

„Nu, dat zal een mooie geschiedenis worden. Maar ik kan het nog altijd niet gelooven, dat hij mij bedrogen zou hebben. Hij had toch zoo'n net gezicht.”

Eindelijk vonden wij een koetsier, die zich herinnerde aan den rechter kant van den Oeszoler landweg een wegwijzer gezien te hebben met het opschrift „naar Cerely”.

Natuurlijk namen wij hem direct aan. Hij heette Peter Lenyel en was zeer praatziek. Den heelen weg hield hij zijn mond niet. In de dorpen, waar wij doorheen reden, kende hij ieder huis en wist van de eigenaars iets onderhoudends te vertellen. Eindelijk, toen wij in de geschiedenis van het land genoegzaam waren ingewijd, dook de wegwijzer „naar Cerely” op en wij sloegen rechts af.

Milike's vader werd nu door de vraag gekweld, in welken toestand hij Cerely vinden zou. De paarden konden op den steenachtigen bergweg slechts stapvoets loopen en zoo nam zijn ongeduld zienderoogen toe. Het was een mooie streek. Berken met witte basten en oude eiken wierpen hun schaduwen over onzen weg, een zoet vogelengekwel klonk uit het struikgewas. Rechts op den kalen heuvel waren ruïne-

ken. Het was precies als in een sprookje. Twee aardige torentjes versierden het en negen vensters met groene jalouzieën schitterden in de zon. Wij vroegen een schaapherder langs den weg, wat dat voor een slot was.

„Dit is het kasteel van de Boroth's.”

Oom Paul wierp hem in zijn blijdschap een paar tien-kruzerstukken toe, en sprong met jeugdige behendigheid uit den wagen, maar er verscheen niemand om ons te ontvangen.

„Hoho! Is er niemand thuis?”

Geen antwoord. Overal heerschte diepe stilte.

„Hm, het is toch zeker geen betooverd slot, waar de menschen in steenen veranderd worden?”

Daar kwam uit het kleine huisje naastaan een oude grijsaard te voorschijn. Een dikke pelsjas omhulde, als op de koudste winterdagen, zijn lichaam en een groene paraplu beschaduwde zijn gezwollen gezicht.

„Is mijnheer Karoly Boroth thuis?”

De oude man keek ons niet-begrijpend aan en knikte toen van neen.

„Wat duivel,” zei oom Paul bedroefd, „waar is hij dan?”

„In den slag bij Piski,” stamelde de oude.

Wij keken elkander verbaasd aan, toen een vrouwstem ons vanuit de hoogte toeriep: „De heeren moeten schreeuwen!”

Ik keerde mij om, teneinde te vragen, waarom wij moes-

Het tweede bezoek.

Natuurlijk werd eenige dagen later de bruiloft gehouden. Karoly voerde Milike naar Cerely, en ik vertrok naar Pest en sinds dien tijd werden wij door den afstand van elkander vervreemd en ik hoorde niets meer van hen.

Een heel jaar was voorbijgegaan, toen ik eindelijk besloot mijn familie in Cerely eens te verrassen. Zoo gezegd, zoo gedaan, en op zekeren morgen stond ik met mijn plaid en mijn koffer voor de poort van het kasteel.

„Is mijnheer thuis?” vroeg ik aan een dienstmeisje, dat buiten aan het werk was.

„Ik geloof niet, dat mijnheer en mevrouw reeds bij de hand zijn,” antwoordde het meisje.

„Wat? Om tien uur nog niet?”

„Ik geloof het niet, want mijnheer en mevrouw zijn gisterenavond pas laat van de huwelijksreis teruggekomen.”

„Gisteren pas van de huwelijksreis teruggekomen? Maar dat kan toch niet! Zij zijn toch geen jaar op de huwelijksreis geweest?”

„Neen. Ongeveer een maand.”

„Nu, en zij zijn al een jaar getrouwd!”

„Ach, wel neen! Zij zijn een maand getrouwd.”

„Maar ik bedoel mijnheer Boroth!”

„Dien bedoel ik ook.”

„Genoeg! Ga maar eens kijken of ik mijnheer en mevrouw kan spreken.”

Nog geen minuut later riep zij: „Wilt U alstublieft binnenkomen?”

Er zaten voor mij geheel vreemde lieden om de ontbijt-tafel. Twee dames op leeftijd, een jonge dame in een kanten ochtendjapon, en een heer met een donkeren baard.

„Wat is er van Uw dienst?” vroeg deze naderbij komend.

„Ik zou gaarne den heer des huizes spreken.”

„Dat ben ik,” zei hij bedaard.

„Mijnheer von Boroth,” verbeterde ik mijzelf.

„Jawel, dat ben ik.”

„U?” stotterde ik verlegen, „dat wil zeggen . . . ik vraag U wel excuus, maar . . . wat zal ik zeggen? De heer von Boroth, die met mijn nicht Milike getrouwd is.”

„Dat was zeker een andere Boroth.”

„Nee, nee, Boroth van Cerely. Karoly Boroth.”

„Ik ken dien Karoly niet persoonlijk. Ik heb wel eens van hem gehoord. Mijn naam is Georg Boroth en met wien heb ik het genoeg?”

„Istwan Bibithy.”

„Bibithy! Nu, maak het U gemakkelijk hier,” riep hij vrouwelijk. „Ik ken Uw familie heel goed. Niet waar, U bent uit Szabolcs? Kaspar Bibithy was mijn beste vriend. Nu, dat is aardig. Gauw, een stoel. U hebt zeker nog niet ontbeten? Dit is mijn schoonmama, Mevrouw Ring, en de tante van mijn vrouw, Madame Montfort, en dit is mijn geliefde vrouw Maria nostra, want een week nog behoort zij ons allemaal toe. Als Mama en tante echter vertrokken zijn, is zij slechts Maria mea.”

Over deze flauwe grap moest hij zelf zoo vroolijk lachen, dat hij mij meeslepte.

„Nu, zie je,” praatte hij verder, „nu heb je langzamerhand vergeten dat je bij een anderen Boroth terechtgekomen bent. Ik laat je niet zoo gemakkelijk weer weggaan.”

„Ik geloof nog steeds, dat het een grap is met dien Karoly, en verwacht hem elk oogenblik de deur te zien binnenkomen.”

Hij viel mij snel in de rede en zei bijna geërgerd: „Laten wij dat maar laten rusten. Drink je thee of koffie?”

„Maar het is toch werkelijk komisch! Waar kunnen zij dan heengegaan zijn?”

„Hoe zou ik dat weten? Vermoedelijk leven zij nog, als zij niet gestorven zijn.”

„Heeft U de bezitting gekocht?”

Hij bood mij opgewonden een schotel met ham aan.

„Wensch je hiervan iets te gebruiken? Apropos, je woont in Pest? Natuurlijk ken je dan ook professor Ditschay?”

Ik moest bekennen, dat ik dien niet kende, en terwijl ik naar het tafelkleed keek, viel mijn oog op de bonte familie-wapens, die erop gestikt waren: dezelfde gestikte wapens als ten tijde van Karoly, en zeker om mijn hoofd nog meer op hol te maken, ging juist de oude rentmeester Antos onder het raam voorbij.

„Daar is ook de rentmeester nog,” riep ik, „heeft die je niets van Karoly verteld?”

Georg schudde zijn hoofd en zei verdrietig: „Ik heb Antos ook reeds naar hem gevraagd, maar die spreekt slechts van den ongelukkigen slag bij Piski.”

Ik noemde nog eenige keeren gedurende dezen dag den naam van Karoly, maar steeds werd zijn gezicht dan somber.

De mooie Maria nostra mengde zich ook een keer in het gesprek: „Van wien spreek je dan toch steeds?”

De „Willem Six”,

stuurman Mr. Carp, het jacht dat de eerste plaats bezette in de zeilwedstrijden te Gothenburg.

„Van niemand, liefste!”

Ook Mama legde telkens haar handwerkje neer en keek mij met haar loerende oogen opmerkzaam aan. Eindelijk begreep ik, dat het het beste was, hier te zwijgen, en mij met den eenen Boroth tevreden te stellen, want Georg was ook een prachtige kerel, vroolijk en hartelijk, en de dames waren vriendelijk en voorkomend. Ik kwam als een vreemde en vertrok den anderen morgen als een langjarige vriend. De jonge mevrouw wenkte ten afscheid met haar zakdoek uit het raam en Georg riep mij na: „Ik verwacht je hoe eerder hoe liever weer hier.”

De vier vurige paarden vlogen snuivend met mij heen, terwijl ik nadenkend achterover leunde en mijn oogen sloot.

Derde en laatste bezoek.

Spoedig daarop moest ik naar het buitenland vertrekken en ik hoorde en zag niets meer van den hongarschen adel. Slechts de „Boedapester Köslöny”, die ik mij liet toezenden, omdat men er steeds iets interessants over zijn bekenden in vindt, was mijn eenige verbinding met Hongarije. Zoo las ik ook op zekeren dag, dat er in Kaschau een apotheek te koop was, en om die te krijgen, reisde ik er direct heen. Als ik eenmaal daar ben, dacht ik bij mijzelf, kan ik ook op een middag naar Cerely rijden en zien wat er van mijn vriend Georg geworden is, want van hem had ik niets in de „Boedapester Köslöny” gelezen.

Zij waren juist bezig het kasteel schoon te maken, toen ik aankwam. De ramen waren open en werkvrouwen zeemden en maakten de ruiten schoon. Binnen was men aan het vegen en op het dak werden de gebroken pannen door heele vervangen.

De oude Antos zat onder den moerbeiboom en uit zijn

lange pijp rookend, hield hij een oogje op hen, die aan het werk waren.

Hij was blij, toen hij mij zag, want hij verveelde zich verschrikkelijk.

„Wat is er hier aan de hand?” schreeuwde ik hem in zijn oor.

„Dat, wat heel dikwijls gebeurt: wij verwachten een bruid.”

„Is de vrouw van Georg dan gestorven?”

„Georg!” mompelde hij, zijn gerimpeld voorhoofd wrijvend. „Wie was dan die Georg? Die blonde? Niet? Die kleine? Neen, neen, die bruine was het; dat de duivel al die namen onthoude!”

„Hoe dan, behoort het slot dan niet meer aan de Boroth's?”

„Het behoort hun nog steeds!”

„Aan welken dan?”

„Aan geen een!”

„Dat begrijp ik niet.”

„Het behoort aan allemaal tezamen.”

„Ik begrijp het nog steeds niet.”

„Laten wij in den tuin gaan,” zei hij en liep, op zijn stok steunend, met voorzichtige passen voor mij uit.

De tuin zag er veronachtzaamd uit. Onkruid overwoekerde de bloemen. De struiken groeiden ongehinderd en drongen over de paden heen en wilde hop slingerde zich om het krepelhout.

Mijnheer Antos schudde zuchtend de asch uit zijn pijp in den sneeuwvitten kelk van een lelie.

„Ik kan mij indenken dat U den toestand hier niet begrijpt. Deze bezitting, mijnheer, behoorde eens, jaren geleden, aan een Boroth, een zonderling, die, omdat hij geen familie had, ter wille van den naam, zijn heele vermogen aan alle Boroth's vermaakte. Maar de Boroth's verdeelden het niet.”

„Wat deden zij dan?”

„Dat zal ik U zeggen. Zij bewonen een heel dorp, ergens in het Komitaat Trenzsins. Denk U eens in, mijnheer, een heel dorp! Wat zou ieder dan gekregen hebben! Daar het gladde vogels zijn, hebben zij de erfenis beter benut.”

„Hoe dan?”

„Zij komen allemaal hierheen om te trouwen.”

„Is het heusch waar? Dat is een origineele gedachte van hen!”

„Van hieruit zoeken zij goede partijen, brengen deze dan hier en verdwijnen na eenigen tijd, om plaats te maken voor den volgende, want er zijn er zeer veel.”

„Maar wat zeggen dan de ouders van de meisjes er wel van, als zij dit hooren?”

„Wat zij zeggen, is hun zaak. Waarom informeerden zij niet beter? Maar wat zal ik zeggen, die alle jaren wel vier verschillende heeren heb? Dat is bitter, mijnheer. Als ik aan den eenen gewend ben, komt er een andere. Het zijn allemaal goede jongens, ik mag ze allemaal graag, maar er is niets met hen te beginnen, zij luisteren niet naar iemand.”

Ik lachte om zijn geklaag.

„Aha! Niet waar, U vertelde hun van den slag bij Piski?”

Zijn grijze oogen glansden onder zijn groene paraplu.

„Ik was er zelf bij. Wat was dat een dag! O, mijn God! Thans nog, na drieëndertig jaar . . . Maar laat ik het U geregeld vertellen . . .”

Mijn pogingen hem nog eenmaal op het vorige thema terug te brengen, waren vergeefs. Hij bleef bij zijn onderwerp en niets was in staat hem er af te brengen!

Koloman Mikszath.

De crematie van Louis Couperus

welke Donderdagmorgen 1.1. te Westerveld onder zeer groote belangstelling plaats had. Links: De kist met het stoffelijk overschot wordt uit de kapel gedragen. Rechts: De met kransen bedekte lijk-kist wordt naar het crematorium gebracht.

De crematie van Louis Couperus. De belangstellenden, die de baar volgden.

De crematie van Louis Couperus. Het stoffelijk overschot wordt het crematorium binnengedragen.

DEN TSARENEED GETROUW

HERINNERINGEN VAN EEN KOZAKKEN-OFFICIER

door Luit.-Kolonel M. V. Graaf Mouravieff-Amoursky

(Alle rechten, ook die van vertaling, voorbehouden.)

19)

De trein was vol werkelijke Letten en Estlanders die naar hun land terugkeerden; tusschen deze bevonden zich in elken wagon een paar vluchtelingen zooals wij. De reis van Petrograd naar Pskoff duurde vier dagen inplaats van acht uur. Bij elk groot station doorzochten roode garkisten den trein en stalen alles van hun gading uit de bagages van de vluchtelingen, die van alles beroofd te Pskoff aankwamen.

Te Pskoff werden wij vriendelijk ontvangen, maar moesten veertien dagen in quarantaine blijven. Na afloop vertrokken wij, mijne Moeder en ik met onze bedienden, naar het kasteel van wijlen mijne Grootmoeder. Het was de eerste keer dat ik mij door Duitse uniformen omringd zag zonder aan schieten te denken. In het kasteel zelf was alles in goede orde. De benedenverdieping was bezet door den chef en zijn staf van het 17e eskadron Mecklenburgsche dragonders, dat op ons landgoed gelegerd was. Met voldoening constateerde ik dat officieren en minderen zich behoorlijk en ordelijk gedroegen.

Na hier drie dagen te hebben uitgerust, vertrok ik naar Dorpat, teneinde een paspoort te bekomen om mij naar het Zuiden te begeven en mij weder bij mijne kameraden van het vrijwilligers-leger te kunnen voegen. Korniloff was intusschen gedood, generaal Alexieeff aan typhus gestorven, het was generaal Denikine die op dat oogenblik de witten aanvoerde. Zijne troepen bezetten het Noord-Kaukasisch gebied. De kozakken van den Kaukasus waren opgestaan tegen het roode despotisme. De kozakken van Astrakan onder hun hetman Prins Toundoutoff en de kozakken van den Don onder generaal Krasnoff hadden hun gebied van communisten schoongeveegd. Klein-Rusland of de Ukraine was door de Duitschers bezet en had zich tot onafhankelijken staat geproclameerd onder den hetman generaal Skoropadsky.

Met een Duitsch paspoort kon ik het geheele front langs komen, dat de Duitschers nog bezet hielden van Dorpat tot Dwinsk. Van daar zou ik door Russisch Polen, de Ukraine, het gebied van den Don, Astrakan en Kaukasië reizen. Ziedaar mijn reisplan.

Te Dorpat werd ik opgehouden en naar Pskoff gezonden om deel te nemen aan het organiseren van een troep „witten” onder generaal Wandam. Dit liep vlot van stapel, vrijwilligers stroomden toe. Men wachtte alleen nog op den bekenden generaal von Keller. Ik werd belast met een boodschap voor hem. In burgerkleeding, voorzien van een Duitsch paspoort, vertrok ik geheel alleen naar Charkoff, waar generaal Keller zich ophield. Hoe sterk gevoelde ik het gemis van mijn braven Strachnikoff!

Kieff had een klein Duitsch garnizoen en een kleinen bezettingstroep van den hetman. De stad maakte op mij een vijandigen indruk. Het leek wel of er alle joden van het vroegere keizerrijk verzameld waren. Cabarets, restaurants, theaters, alles was vol. De regeering van den hetman vleide de bevolking met de onafhankelijkheid van de Ukraine. Onderwijl organiseerde een zekere Petlioura, ukrainsch demokraat-socialist, eene partij om den hetman ten val te brengen. In het Noorden van de Ukraine concentreerden zich de „rooden” en voerden er ijverig propaganda . . .

Te Charkoff aangekomen, vond ik dadelijk generaal graaf von Keller aan het station.

Toen hij den brief gelezen had dien ik hem gaf, zeide de graaf dat hij al reeds een officier naar Pskoff had gezonden om generaal Wandam mede te deelen, dat hij het bevel over de „witten” troepen in de Ukraine op zich had genomen, waar de toestand met den dag slechter werd en daarom van een reis naar het Noorden moest afzien. Ik vroeg den graaf wat ik nu moest doen, blijven en onder zijne bevelen dienen of trachten generaal Denikine te bereiken. Hij ried mij echter aan weer naar Yalta te gaan, en mij ter beschikking te stellen van generaal baron von Bode.

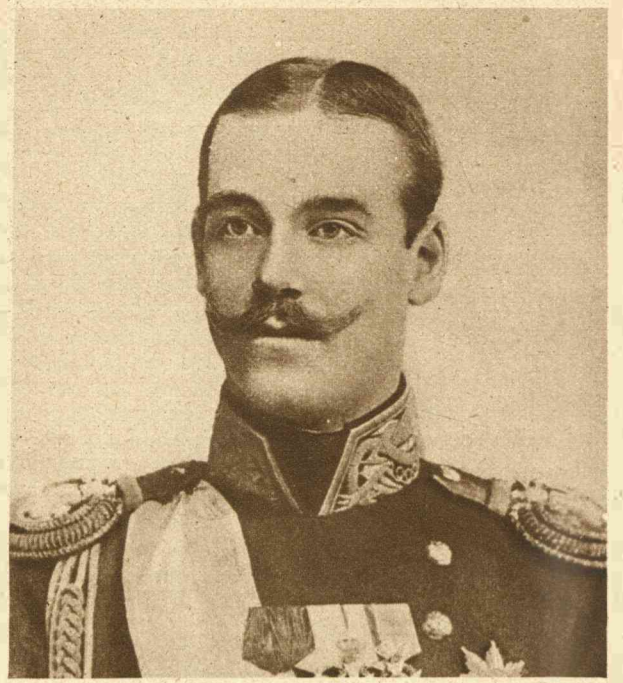
„Want,” zeide hij, „’t zal U niet gemakkelijk vallen in Kaukasië te komen en ik weet dat het opperbevel van ’t vrijwilligers-leger alle moeite doet officieren te lande in de Krim. De Duitschers kunnen namelijk elk oogenblik de Krim ontruimen en het schiereiland zou dan weder in handen van de „rooden” komen, hetgeen ons zeer nadeelig zou zijn. Denikine doet goed dit te voorkomen, alleen valt het hem niet gemakkelijk zijne mannen daar te krijgen op dit oogenblik, omdat hij en zijn staf zich aan de Entente gebonden achten. Gij daarentegen met Uwe Duitsche papieren kunt heel gemakkelijk in de Krim komen.

Ik nam afscheid van hem met het voornemen zijn raad op te volgen. Hijzelf werd eenige maanden later te Kieff vermoord.

Inderdaad bereikte ik gemakkelijk Yalta, waar ik mij bij generaal von Bode aanmeldde. Deze zeide mij dat er elken dag officieren van Denikine bij kleine groepen op verschillende punten aan de kust ontscheept werden. Zij werden uit Kaukasië op Turksche schoeners aangebracht. Hij dirigeerde hen naar de vier punten die hij noodig vond dadelijk te bezetten, zoodra de Duitschers vertrokken zouden zijn, namelijk Simferopol, Sebastopol, Kertch en Yalta. De laatste groep moest zich concentreren bij de kust in den omtrek van laatstgenoemde stad, teneinde dadelijk de wacht te kunnen betrekken bij de paleizen van de leden der keizerlijke familie, d.w.z. van hen die nog in leven waren.

„Begeef U naar Koreiz (Tartaarsch dorp dicht bij de bezitting van de Keizerin-Moeder) en kleeft U gerust in Uw militair tenue, ge hebt Duitsche papieren,” zeide de baron tot mij. „Te Koreiz zult ge kolonel F. vinden met eenige andere heeren die ik daar reeds heen gezonden heb.” Ik ging naar Koreiz en vond er inderdaad een tiental officieren in burgerkleeding en ook kolonel F.

Hetgeen graaf von Keller voorzien had, geschiedde.

Grootvorst Michael Alexandrowitsch van Rusland tegen wien door de nieuwe regeering een bevel tot inhechtenisneming werd uitgevaardigd, omdat men hem verdacht een contra-revolutie op touw te zetten.

De Deutsche revolutie bracht een ommekeer in de Deutsche politiek en de Deutsche bezettingstroepen werden teruggeroepen. Skoropadsky deed het uiterste om alleen de orde in de Ukraine te handhaven; Krasnoff, die een goed leger had georganiseerd, deed dit zonder moeite in de Donprovincie en de officierenafdeelingen van Denikine bezetten de Krim. Onze afdeeling werd tot eene compagnie vergroot, uitsluitend samengesteld uit officieren van de vroegere keizerlijke garde en bezette de kust van Yalta tot Sebastopol, juist daar waar de kasteelen van de keizerlijke familie staan.

Het peloton waarbij ik als soldaat diende, werd aangewezen de wacht te betrekken bij het paleis van Groothertog Peter, die samenwoonde met zijn broeder, den Groothertog Generalissimus. Verscheidene weken gingen voorbij. De dienst was gemakkelijk maar eentonig. Ik genoot van de prachtige winternachten van de Krim.

In Februari kwam er verandering in dezen toestand. De Ukraine werd door een burgeroorlog verteerd tusschen de aanhangers van Petlioura en die van Skoropadsky, met het gevolg dat het land natuurlijk door de bolschewisten werd overstromd. Skoropadsky ging naar Duitschland, Petlioura naar Galicië. Honderden officieren werden te Kieff gefusilleerd.

Toen wierpen de „rooden” zich op de Krim. Denikine had hier slechts geringe versterkingen kunnen heenzenden. Spoedig was dan ook het schiereiland weer door de bolschewisten bezet. Wij hielden alleen nog de kust van Sebastopol tot Kertch in handen.

De Keizerin-Weduwe, Groothertog Nicolaas en de andere leden der keizerlijke familie wilden Rusland echter nog niet verlaten, niettegenstaande er Britsche oorlogsschepen op de reeden van Sebastopol en Yalta lagen en aan Hare Majesteit was medegedeeld dat Zij in geval van nood aan boord van den dreadnought „Marlborough” verwacht werd.

Odessa viel in handen der „rooden”; plundering en moorden volgden op den intocht der bolschewisten.

Deze tijding droeg er toe bij Groothertog Nicolaas te doen besluiten den Russischen bodem te verlaten. In den vroegen ochtend van een dag in Maart scheepten de Groothertogen en de Keizerin met gevolg zich in op de „Marlborough”, die de Russische keizerlijke vlag voerde. Aan boord weerklonken de tonen van het „Boje Zaria Khrani”. Wij trokken terug naar het verlaten kasteel, droef gestemd dat wij zelfs niet de veiligheid van de overlevenden der keizerlijke familie op den vaderlandschen grond konden verzekeren.

Er kwam nog telephonisch bericht dat Groothertog Nicolaas zijne twee banieren aan boord gebracht wenschte te zien, n.l. zijne banier als opperbevelhebber van de keizerlijke legers en de andere als bevelhebber van de legers in den Kaukasus. Ik werd aangewezen deze aan zijne keizerlijke Hoogheid te gaan brengen. Door een Engelsche motorsloep afgehaald, genoot ik de eer aan den Groothertog zijne banieren te overhandigen. Hijzelf, Zijn broeder en ook de Groothertoginnen, verzochten mij in warme bewoordingen onzen kolonel en mijne kameraden uit Hun naam te bedanken voor onze diensten.

De desorganisatie van het Russische leger,

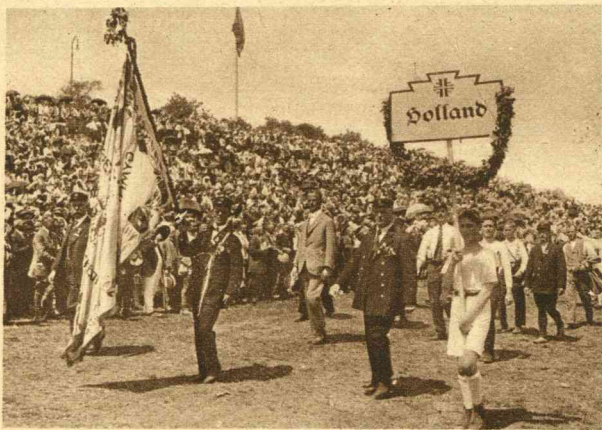
veroorzaakt door het optreden der regeering van Kerensky, maakte het noodzakelijk zelfs zeer jonge, vaderlandslievende jongelingen voor den dienst aan het front te recruteeren.

(Wordt vervolgd).

DE SCHOTSCHER HERDER

Voor tienduizend pop was 't een koopje, had de makelaar gezegd en al overdreven die makelaars nu ook altijd, hij moest erkennen, dat hij in dit geval toch niet zoo heel ver van de waarheid af was. Dit was dan ook de voornaamste reden geweest, waarom hij aan de smeekbeden van zijn vrouw had gehoor gegeven en het ding had gekocht. Toch had hij, als oud zakenman, ook nog wel andere overwegingen laten gelden: het villaatje lag niet te ver van Amsterdam, en als hij de oude vrienden eens op wou zoeken, zou hij dat kunnen doen zonder dat de huiselijke orde werd verstoord, d. w. z. hij zou steeds op tijd thuis kunnen zijn voor het diner en 's avonds kon hij met vrouw en dochter naar een theater gaan, zonder dat hij hier zijn nachtrust aan behoefde op te offeren.

De eerste weken, en 't was die eerste weken heel mooi weer, was hij zoo hokvast als hij nog nooit geweest was, maar de

Het Duitsche Turnfeest te München.

Groep der Nederlandsche turners in den optocht.

eerste regendagen deden hem heimwee krijgen naar de stad en naar de gezellige bitterschotel in Polen.

Hij prees tegenover zijn vrienden het buitenleven zeer, maar zijn spijtig gezicht als hij minstens een uur eer dan de anderen moest vertrekken, deed het vermoeden rijzen, dat hij toch lichtelijk overdreef in zijn lof.

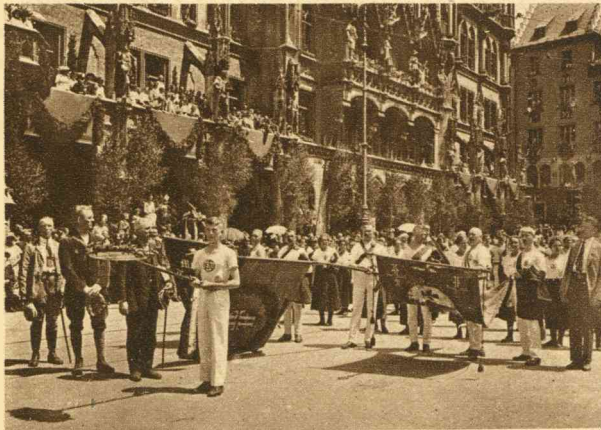
Wat men hem algemeen aangeraden had, was een hond te nemen. Buiten kon men onmogelijk zonder, men las dagelijks van inbraken en aanrandingen. Zoo zon hij dan op een hond, een hond, waarmee hij eer kon inleggen, waarvoor hij zich niet behoefde te geneeren.

Een Schotsche Herder zou het zijn en hij keek eens rond waar hij er voor een niet te buitensporigen prijs een vinden kon. Hij deelde zijn voornemen mee aan vrouw en dochter en vond algemeen bijval. Een Schotsche Herder! Zijn dochter kende geen fraaier hondentype en zijn vrouw had altijd den stillen wensch gekoesterd er een te bezitten. Ieder kende verhalen van de trouw en afhankelijkheid mitsgaders de waakzaamheid van Schotsche herdershonden. Men toog dus op de jacht, een heel vreedzame en geoorloofde jacht, d. w. z.

Louis Couperus †

Louis Couperus is niet meer! In zijn landhuisje te De Steeg, dat hem ter gelegenheid van zijn zestigsten verjaardag voor enkele weken door vrienden en bewonderaars als een huldeblijk geschonken was om er zijn laatste levensjaren in rust door te brengen, is hij Maandag 16 Juli overleden ten gevolge van infectie aan het gelaat. Met groote ontroering is het bericht van zijn overlijden ontvangen. Daaraan was de tragiek der omstandigheden voor een niet gering gedeelte schuld: de rust, die hij zocht, heeft hij niet mogen vinden. De eeuwige rust is thans over hem gekomen. Zijn werkkracht en fantasie zijn gedoofd, doch zijn oeuvre zal blijven voortleven en zal zijn naam onvergetelijk doen zijn. R. I. P.

Het Duitsche Turnfeest te München.

In de Beiersche hoofdstad München had de vorige week het dertiende Duitsche Turnfeest plaats, waaraan 250.000 turners uit verschillende landen deelnamen. — Hierboven: om twaalf uur des middags maakte de imposante optocht, die door de straten trok, halt. De vaandels en banieren gingen omlaag, de klokken luidden en de muziek speelde het „Ich hat' einen Kameraden". Deze korte pauze was gewijd aan de nagedachtenis van hen, die in den wereldoorlog gevallen zijn.

men snuffelde de couranten na, schreef op tal van advertenties en ging op bezoek bij wel twintig mensen, die honden te koop hadden. Slagen deed men echter niet. Van den eenen deugde de kleur niet, van den anderen was de kop niet verstandig genoeg. Het koopen van een piepjong dier had bezwaren en voor de enkele oudere dieren, die genade in hun oogen hadden kunnen vinden, vroeg men te veel geld. Na drie weken gaf hij den moed op, dat is: hij zou 't aan het toeval overlaten. Maar zijn vrouw gaf den moed niet op. Vrouwen zijn veel vasthoudender dan mannen. Met dochter werd in alle stilte een complot gesmeed, wat wel meer gebeurt. Pa was over drie maanden jarig en ze zouden hem dan verrassen met een hondje, want moeder zou den jongen hond koopen uit het dure nest en ze zou hem opfokken tot een toonbaar dier, waarvoor vader zich niet behoefde te schamen.

De hond werd gekocht en toen de aanstaande jubilaris op een middag vertrokken was, kreeg het dier een onderkomen in het schuurtje dat zich halverwege den tuin bevond. Voor een warm nestje werd gezorgd en men sprak af, dat men om beurten hem van eten en drinken zou voorzien. De meid was in 't geheim, maar had overigens aan de zaak geen deel. In het schuurtje kwam de heer des huizes nooit, wel wetende, dat hier niet anders geborgen werd dan het waschgerei en de hark en de spade, waarmede de tuin werd in orde gehouden.

De hond groeide uitstekend en gaf nu en dan luide van zijn aanwezigheid kennis, tot grooten angst van de samenzweersters, die vreesden, dat haar mooie plan nog schipbreuk zou lijden in de haven. Slechts een paar keer was het gejaak van het dier zoo luid, dat men een hond van de burens de schuld moest geven.

Zoo naderde de groote dag en eindelijk kon men zonder bijzondere inspanning de uren tellen. Morgen zou de kleine gevangene zijn cel verlaten.

Het dier kon op geen geschikter oogenblik zijn joyeuse entree maken dan op het huidige. Op drie verschillende plaatsen in het dorp was ingebroken en aan de bitterschotel had men zich vrolijk gemaakt over zijn pretenties ten opzichte van den aan te schaffen bewaker, wat ten gevolge had, dat hij inderdaad reeds twee maal op het punt had gestaan met den eersten den besten of den slechtsten hond thuis te komen.

Toch had hij zich steeds gelukkig op het laatste oogenblik nog bedacht.

Hij was altijd een vijand van overijling geweest en ook nu zegevierde zijn bedachtzaamheid. Hij was echter attenter op het sluiten van deuren en vensters dan ooit en ging niet meer slapen voor hij nog eens terdege gevoeld had of de revolver wel onder zijn kussen lag.

Den avond vóór zijn verjaardag bracht hij in de stad door. Het heette, dat hij een vergadering had, ofschoon hij nergens lid van was, maar zijn vrouw, die begreep, dat de vrienden hem wenschten te feliciteeren en wisten, dat hij hem den volgende dag niet te zien zouden krijgen, deed of zij 't geloofde, zich voornemende den avond nuttig te besteden en het cadeau op te tuigen als een paasch-oes. 's Morgens, als de jubilaris wakker werd, zou de hond voor zijn bed staan met zijn mooien rooden strik om.

Om half twaalf kwam hij dien avond thuis in de vrolijk-

Het Duitsche Turnfeest te München.

Groep oud-Münchener Raadvrouwen in de historische kleederdracht.

ste stemming van de wereld. Er was veel over inbraken gesproken en men wist met zekerheid te vertellen, dat een bende van wel vijfhonderd man, de dames inbegrepen, den omtrek van Amsterdam onveilig maakte. Hij was echter nog nooit zoo moedig geweest als thans. Ze konden alle vijf honderd tegelijk komen, hij zou ze te woord staan.

Toen hij het tuinhok open deed, hoorde hij een eigenaardig geluid. Een oogenblik stond hij stil en luisterde scherp toe. Het kwam uit het schuurtje, hij bedroog zich niet. Voorzichtig, op de teenen, alsof het een kind gold, dat rustig sliep en dat hij vreesde wakker te maken, naderde hij. Hoe meer hij naderbij kwam, hoe duidelijker het geluid werd, hoewel hij zich al minder en minder kon verklaren wát het zijn kon.

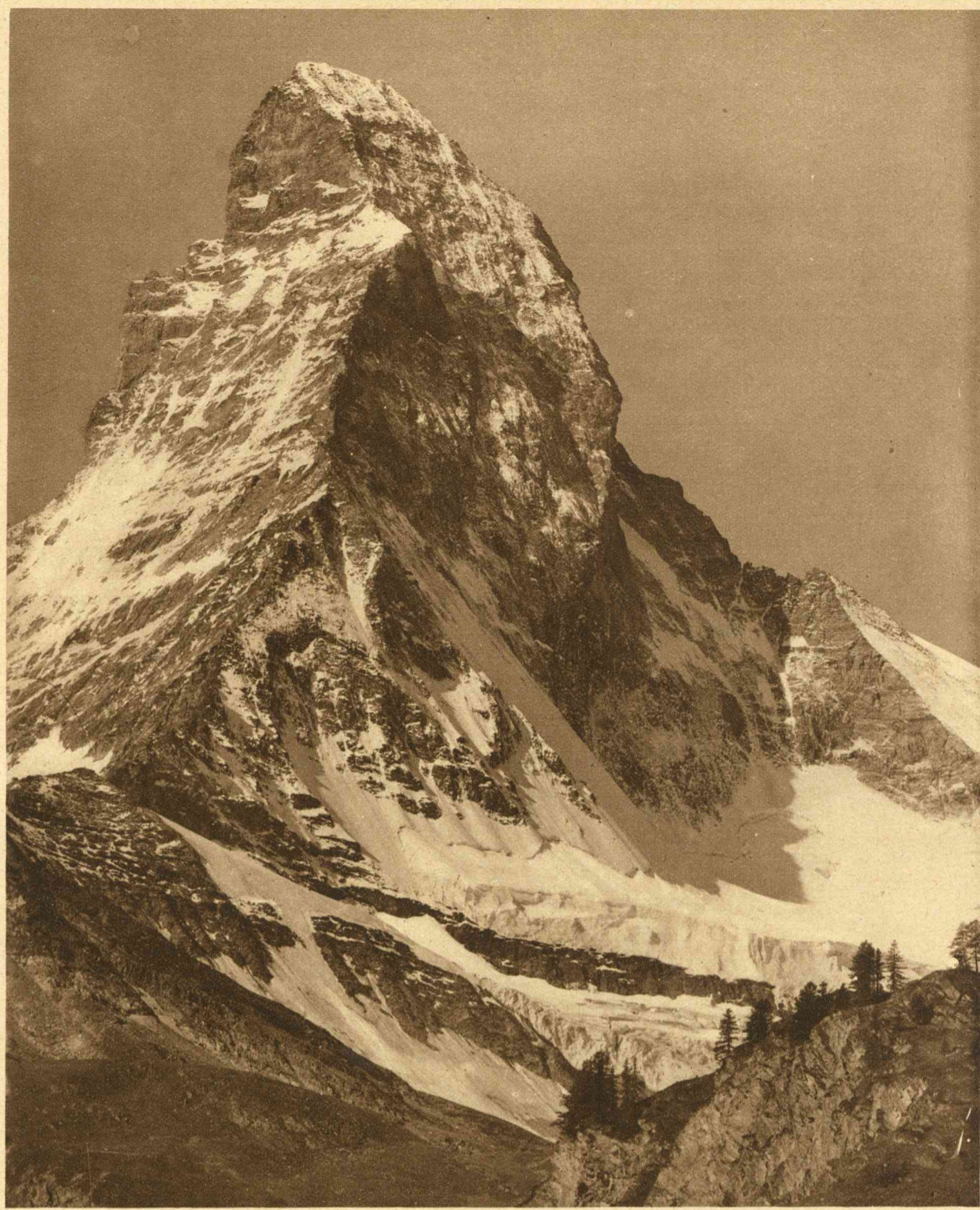
De schuurdeur werd van buiten slechts met een grendel gesloten.

Nu hij er vóór stond, meende hij, dat men daar binnen aan het zagen was. Hij haalde de zaklantaarn te voorschijn en met deze in de linkerhand, gereed om licht te geven, schoof hij zoo zacht dit in de gegeven omstandigheden mogelijk was, den grendel los. Het gezaag hield plotseling op, men scheen zijn nadering te hebben bespeurd. Aarzelen was nu dwaasheid. Met een forschen ruk trok hij de deur open en deed terzelfder tijd een hellen lichtstraal naar binnen vallen. Er was niets bijzonders te zien, doch een geweldige stoot tegen zijn beenen ontnam hem de gelegenheid zijn onderzoek verder voort te zetten. Op een onverwachten aanval als deze niet

Het gezelschap van Anton Verheyen.

dat 21 Augustus met de Prinses Juliana naar Indië vertrekt. Staand, v.l.n.r.: Dick v. Veen, Paul de Groot, Miny van Veen, Mien Duymaer v. Twist. Zittend, zelfde volgorde: Mevr. Verheyen, Anton Verheyen, Joh. Kok, Adolph Daynard, Nelly Stekelenburg, Jan Mulder.

De Cervin (Matterhorn),

in Wallis (Zwitserland). — Deze reusachtige pyramide-vormige berg, eenig door zijn enorme afmetingen (hij heeft een hoogte van 4486 Meter) is de beroemdste berg van geheel Zwitserland.

berekend en daarbij toch al niet te stevig op de beenen staande, moest hij zijn terrein van beschouwing noodzakelijk beperken tot de dahlia's, waartusschen hij terecht kwam en waaruit hij met groote inspanning weer oprabbelde. Een kleine donkere gedaante verdween met ongelooflijke snelheid tusschen de struiken.

Hij sloeg het zand zoo goed mogelijk van zijn kleeren en sprak van het avontuur met geen woord tegen vrouw en dochter, die nog op waren en met het oog op den dag van morgen de stemming zoo aangenaam mogelijk wenschten te houden.

Zoo kwam dan eindelijk de groote morgen en terwijl de dochter en het dienstmeisje druk bezig waren de laatste hand te leggen aan het in orde brengen van de huiskamer, waarin de noodige bloemen niet ontbreken mochten, ging mevrouw naar het schuurtje om het verjaarcadeau te halen.

Stel u haar schrik voor, toen zij de deur half open vond en de hond verdwenen. Ze zocht overal, ze riep, ze floot, de hond was weg en bleef weg. Aan den veldwachter, die juist passeerde, vertelde zij het geval en de goede man beloofde haar eens uit te kijken, ofschoon hij haar niet veel hoop kon geven. Er werden in den laatsten tijd veel honden gestolen en als het een rashond was, zooals zij beweerde, dan zou hij nu al wel op weg zijn naar de stad.

Moedeloos keerde mevrouw van haar expeditie terug. De heele verjaardag viel nu in het water. Ze had geen enkel cadeau en begreep niet hoe zij zich uit de verlegenheid zou kunnen redden.

De dochter wist er evenmin iets op. Men zat in zak en asch en zegende eigenlijk het feit, dat de jubilaris veel langer bleef slapen dan gewoonlijk.

Om elf uur was er nog geen geluid uit de slaapkamer vernomen. Daar ging de schel. Een oogenblik voelde mevrouw haar hoop weer opleven: het zou de veldwachter kunnen zijn, die den hond toch ergens gevonden had.

Maar het meisje kwam zeggen, dat het de auto-vrachtdienst was met een mandje aan het adres van mijnheer.

Een cadeau! Een cadeau van zijn vrienden, en zij zou met leeg handen moeten komen. Zij kreeg tranen in de oogen.

„Mevrouw”, zei het meisje, „de boodschap was er bij, dat het dadelijk moest worden uitgekapt.”

Het mandje ging dus mee naar binnen en terwijl het meisje en de dochter vol nieuwsgierige belangstelling toezagen, knipte mevrouw heel voorzichtig de touwtjes los. Het deksel werd verwijderd en . . . een kleine, bruine hond, van dat ordinaire bruin, dat hij juist zoo afschuwelijk vond, stak het spitse snuitje uit het hooi omhoog.

Het meisje gilte, de dochter lachte, mevrouw keek sip.

Het hondje gedroeg zich het verstandigst, kroop zijn mandje uit en snuffelde de kamer rond, tot het in een hoek wat onheilspellend lang bleef zitten. Het meisje greep het nog bijtijds en snelde er mee naar buiten. Toen ze terugkwam, was de algemeene vraag wat men met het mormel zou aanvangen. Niemand sprak echter van terugzenden, wat ook moeilijk zou gaan, daar men geen adres van den afzender had. Bovendien keek het diertje met zulke glundere oogjes hen een voor een aan, dat allen zich verteederd voelden en het meisje zelfs beweerde nog nooit zoo'n schat van een hondje te hebben gezien.

„We gaan er mee naar boven”, zei de dochter, „en zetten het bij papa's bed.”

Juist op dit oogenblik gaf de langslaper teekenen van ontwaken door tegen den wand te kloppen. Er was geen tijd voor lang beraad en mevrouw, gevolgd door de dochter, ging met het mandje, waarin men het hondje weer tusschen het hooi gezet had, naar boven.

De gebruikelijke felicitaties ga ik met stilzwijgen voorbij . .

De dochter tilde daarop het mandje omhoog en het voor den jarige op het witte laken zettende, zei ze :

„Uw cadeau, papa”.

Hij verwijderde lachend het deksel en staarde een oogenblik met verbazing naar het spichtige hondensnoetje, waaruit de twee pientere oogjes hem tegenschitterden.

„Wat is dat voor een dier?” vroeg hij na een oogenblik.

„Een hond, papa . . .”

„Het cadeau van je vrienden,” voegde mevrouw verdrietig aan toe, denkende aan haar eigen cadeau, dat op zoo'n onbegrijpelijke wijze was verdwenen.

Hij wist niet of hij het als een grapje op moest nemen of boos wezen, maar zijn goede luim behield gelukkig de bovenhand en het dier over den kop streefend, lachte hij :

„Mooi ben je niet, maar men mag een gegeven paard niet in den bek zien en je hebt toch iets over je, wat me aanstaat.”

Met geen woord werd over den anderen hond gesproken, maar 's middags, toen men juist aan tafel zou gaan, kwam de veldwachter met iets zwarts aan een touw, waarvan de moeder neerdroop. Een stuk lint zat om den hals gekronkeld .

„Dit was eigenlijk ons cadeau,” zei mevrouw, den jarige passerende, toen zij den deserteur naar de keuken bracht om te worden schoongemaakt. „Ik had hem zoo zorgvuldig voor je verborgen gehouden, maar vannacht is hij op een onbegrijpelijke manier uit het schuurtje ontsnapt. We dachten al, dat hij gestolen was.” —

Drie weken later ging de Schotsche Herder mee naar Amsterdam.

Hij zou aan de vrienden worden vertoond.

„Ik heb nog aldoor verzuimd jelui te bedanken voor de verrassing op mijn verjaardag”, zei hij, „maar ik heb gedacht, dat ik dit het best kon doen als ik den hond eens meebracht. En dat heb ik nu gedaan. Wat zeggen jelui van hem?”

De vrienden zagen den hond eens aan, toen elkaar en eindelijk den gelukkigen bezitter.

„Hij is inderdaad heel voordeelig opgegroeid,” merkte de een op.

„Dat is hij,” zei de ander, maar ze lachten niet van harte.

G. H. PRIEM.

Tunis (Noord-Afrika).

Een pleisterplaats voor Karavanen.

DE MACHT DER DRIE

Een roman uit het jaar 1955
DOOR HANS DOMINIK

Geautoriseerde vertaling door Pierre Dumoulin

29)

ver vele dingen, waarover het soms goed zou zijn te spreken, moet hij zwijgen."

Lord Horace streek met beide handen de krant op de tafel glad. Er lag een weinig sarcasme in de woorden van zijn antwoord.

"U daarentegen, doctor, draagt niet den last der ambtelijke verantwoordelijkheid, hoewel wij in Engeland tamelijk zeker weten, dat U de vertrouwde raadsman van den president-dictator is. U spreekt geheel onder vier oogen, als doctor Glossin met Lord Maitland, die toevalligerwijze de vierde lord der Engelsche admiraliteit is. Zoo bedoelt U het immers?"

"Precies, Lord Horace. En ik antwoord dus: Wij kwamen te weten, dat Engelsche agenten op het vasteland in groote hoeveelheid oorlogsmaterieel bestelden en kochten. Wij hadden met evenveel recht hetzelfde kunnen doen. De toerusting van beide staten zouden daardoor tot koortshitte zijn opgevoerd geworden. Wij gaven er daarom de voorkeur aan van onze vreedzame gezindheid blijk te geven door slechts onverwerkt, ruw staal te koopen. Het is ons helaas niet gelukt, dat in dien omvang te doen, dien wij ons hadden voorgesteld. Naar wij vernemen, laat Uwe regering oorlogsmaterieel, op het vasteland vervaardigen waardoor Uwe luchtstrijdkrachten met 50 procent versterkt worden. De industrie op het vasteland verstaat het helaas maar al te goed uit de politieke spanning munt te slaan. In allen gevalle worden Uwe toerusting door onze staalinkopen binnen zekere grenzen gehouden daar wij zelf geen nieuwe toerusting noodig hebben."

De woorden van Dr. Glossin misten hun uitwerking op Lord Horace niet. Het was juist, dat Amerika tot nu toe slechts staal gekocht had, zij het dan ook in verbazende hoeveelheden. Nog gaf lord Maitland zich niet gewonnen.

"Ze zullen de verworven hoeveelheden naar de Staten brengen en daar zelf er wapens uit smeden."

Verbazing teekende zich op Glossins gelaat. "Wij denken er in 't geheel niet aan, de tien millioen ton staal, die wij tot nu toe aangekocht hebben, naar de Staten te brengen. Het is ons voldoende, dat ze aan de oorlogsindustrie onttrokken worden en . . . U moet niet vergeten . . . wij hebben vlug gekocht. Wij hebben nog tegen draaglijke prijzen gekocht."

Eene ontspanning van den politieken toestand zal binnen korter of langer tijd weer intreden. De volkeren der aarde zullen zich, zooals immer na zulke toestanden, met vernieuwden ijver aan de productie voor den vrede wenden. Maar het ruwe materiaal zal dan duur zijn. . . Doctor Glossin ging met verheffing van stem voort: "Dan zullen wij over dezen reusachtigen voorraad naar welgevallen beschikken. Wij hebben verhinderd, dat er zwaarden uit vervaardigd worden. Wij zullen er dan ploegscharen uit laten smeden. De wonden, die dit staal geslagen zou hebben, moeten vruchtbare akkervoren worden. Zóó is de meening en de wil van mijn . . ."

Hij brak schielijk af, alsof hij te veel gezegd had. . . van mijn meester, den president-dictator Cyrus Stonard," dacht Lord Maitland bij zich zelve. Thans was hij overtuigd.

De doctor behandelde het oorlogsgevaar als niet bestaande. Dat kon veinzerij zijn, te plomp om een engelschen staatsman ook maar één seconde te misleiden. Maar Dr. Glossin ontwikkelde tegelijkertijd een toekomstbeeld van iets, dat den Amerikanen milliardengoud moest brengen, wanneer de spanning zich vreedzaam oploste. De Engelschman kon zich aan de bekoring van deze economische vooruitzichten niet onttrekken. Business blijft business. Dat beginsel zat te diep in het engelsche denken en voelen, om hier niet te werken.

Een mededeeling van den engelschen geheimen inlichtingendienst had Lord Horace er van onderricht, dat Dr. Glossin slechts weinige dagen geleden een lang onderhoud met Cyrus Stonard gehad had. Het was buiten twijfel, dat hij in opdracht van den dictator sprak. Amerika trachtte den oorlog te vermijden, doch maakte daarbij gelijktijdig een handelszaak van milliard. De tactiek was Cyrus Stonard waardig.

Hij vermeed den oorlog, waarvan de uitslag onder alle omstandigheden onzeker was en schiep tegelijkertijd

tijd de welvaart, die zijn despotisme weder voor een reeks van jaren moest verzekeren.

Bliksemsnel gingen deze gedachten Lord Horace door het hoofd. In weinige minuten zwijgens overdacht hij het plan van alle kanten en vond het wel doordacht. Het net was goed geweven. Men had geen steek laten vallen.

Van dat oogenblik af was hij de overtuiging toegeedaan, dat Cyrus Stonard eerlijk den vrede wilde. De vraag of ook Engeland dien wilde, was een tweede. De mogelijkheid bestond in elk geval, dat het zich den tijd voor een conflict naar welgevallen kon kiezen.

Lord Maitland hield de aangelegenheid voor belangrijk genoeg om voor eene bespreking naar Londen te gaan. Hij liet Dr. Glossin aan de gastvrijheid van Maitland Castle en aan het gezelschap van Lady Diana over.

Maitland Castle was in den tijd der Tudors gebouwd. Latere verbouwingen hadden meer licht en lucht in het inwendige gebracht zonder het uitwendige noe-

Den Indische Vorst op reis door Europa.

Hierboven reproduceeren wij een foto van Prins Koesomojoedo, zoon van den Soesoehoenan van Soerakarta, die op het oogenblik met zijn gevolg een reis door Europa maakt. Op onze kiek, die op het plein voor de San Marco te Venetië genomen werd, komen voor, v.l.n.r.: de heer Piek (vertegenwoordiger van het Reisbureau Lindeman); Raden Mas N. G. Soedjonopoero; Pangeran (Prins) Koesomojoedo; Dr. Radjiman; Mr. J. C. de Lannoy; Raden Poerbosoeatma.

menswaardig te veranderen. Voor den zuidelijken gevel van het kasteel lag een breed terras, van den tuin gescheiden door een muur van zandsteen met klimop en rozen begroeid.

De fonteinen van het kasteel waren in werking gesteld. Uit geweldige leeuwenmuilen schoten breede stralen in schelpvormige bekkens, vielen vervolgens, terwijl het licht daarin regenboogkleuren deed ontstaan van cascade tot cascade, hoog van den muur naar beneden, vulden daar een groot bassin en stroomden ten slotte in den vorm van een met riet omzoomde beek naar zee.

In de schaduw van een olm zat Lady Diana in een gemakkelijken rieten stoel. Zij hield het boek, waarin zij gelezen had, achteloos in de hand.

Tegenover haar zat Dr. Glossin.

"Doctor . . . Uwe belangstelling voor mijne persoon brengt mij in verbazing. Zij gaat veel verder dan die welke mijn andere gasten voor mij aan den dag leggen, veel verder dan ik wenschen kan.

Mijn gemaal heeft mij gezegd, dat gij in het belang van het vaderland nuttigen arbeid doet, den vrede tusschen beide landen helpt bestendigen. Dat is in mijn oogen een groote verdienste en dat geeft U veel vrijheid, maar alle vrijheid heeft toch haar grenzen. . ."

Diana Maitland toonde zich bewogen, toen zij van het behoud van den vrede sprak. Bij de laatste woorden klonk haar stem koel afwijzend.

"Mylady, U geeft aan mijn woorden een verkeerde uitlegging. Wat ik zeide hangt met het welzijn van onze beide landen nauw tezamen."

"Doctor, U spreekt in raadselen. Ik kan met den besten wil geen verband vinden tusschen den tijd

dien ik als jong meisje te Parijs doorbracht en het welzijn van onze landen. Maar ik bewonder Uwe bronnenstudie. U is werkelijk zeer nauwkeurig omtrent mijn verleden ingelicht."

"Dat ben ik inderdaad, Lady Diana. Nauwkeuriger nog, dan U vermoedt."

"Pardon, Doctor, ik heb niets te verbergen. . ."

Diana Maitland zeide het hard en spottend om den al te indringerigen man voor eens en voor goed af te wijzen.

"Ik heb U gezegd, Mylady, dat onze beide landen door een machtigen en gevaarlijken vijand bedreigd worden."

"Dat heb ik reeds gehoord, Doctor."

"Die vijand is Erik Truwor."

Langzaam bracht Dr. Glossin de woorden uit en kon hunne uitwerking een voor een volgen.

Lady Diana, daareven nog het beeld van sarcasme en koel afwijzende kalmte, verbleekte. Bij het noemen van den naam Truwor sperden hare oogen zich open alsof zij een spook zag. Haar gelaat was zeer bleek. Veel meer dan de opgeruimde kalmte openbaarde de hartstochtelijke opgewondenheid, waarvan het thans de spiegel was, alle wonderen van dat schoone gelaat. In de prachtige omlijsting van het weelderige donkerbruine haar, met de halfgeopende lippen en de trillende neusvleugels had het iets demonisch. In haar oogen lichtte de gloed van een vlammen toorn, van een doodelijken haat.

"Erik?! . . . Erik Truwor . . .?" riep zij hettig uit.

Zij wierp het hoofd achterover en zag Glossin met doordringende blikken aan.

"Hoe kunt U hier een naam uitspreken, dien te noemen alleen, een grove beleediging voor mij is?"

"Ik noemde den naam van een man, die thans onze beide landen ernstig bedreigt . . . en die lange jaren geleden, Lady Diana, ook in Uw leven heeft ingegrepen."

"Wat zegt U? Erik Truwor bedreigt. . . bedreigt het groote Engeland, bedreigt gansch Amerika? . . . Een enkel man de machtigste rijken ter wereld? Moet dat scherts verbeelden, Doctor . . ."

Haar stem kreeg een dreigenden klank. "Dan zou mij Uwe aanwezigheid op Maitland Castle van dit oogenblik af voor goed ongewenscht zijn."

"Uwe ongenade, Mylady, zou ik mij getroosten indien ik de harde werkelijkheid een lichte scherts kon noemen."

Ik noemde Erik Truwor. Tezamen met twee vrienden huist hij in Zweden aan de Finsche grens. Een zijner vrienden is Silvester Bursfeld, de zoon van dien Gerhard Bursfeld, dien ik dertig jaar geleden in den Tower gebracht heb. Beiden kennen het geheim van den vader en ontwikkelen de uitvinding verder. Bursfeld weet, dat zijn vader als een offer van Engelsche politiek in den Tower is gestorven. Daarom is zijn doelwit wraak aan Engeland. Erik Truwor laat hem begaan. De "Dritte im Bunde", een Indiër, heeft voor zijn vaderland ook een . . . kleine rekening met Engeland te vereffenen.

Van de Torneaelf dreigt het Engelsche Rijk een gevaar, veel ernstiger, veel grooter dan Cyrus Stonard met zijn volk van driehonderdmillioen ooit zou kunnen worden. Erik Truwor met zijn twee vrienden zijn meer te vreezen dan Cyrus Stonard."

Lady Diana had rustig toegelusterd. Slechts hare bleekheid verried haar inwendige ontroering.

"Weet U, wat Erik Truwor mij heeft aangedaan?"

Dr. Glossin plaatste zijn woorden voorzichtig en langzaam.

"Ik weet, dat hij de verloofde der jonge gravin Raszinska was en dat hij haar . . . den verlovingsring terugzond."

"U weet veel . . . misschien niet alles."

"Ik weet ook, Lady Diana, dat U Erik Truwor haat. U zult U daarom des te minder bedenken in het belang van Uw vaderland te handelen en Uw gemaal op het gevaar opmerkzaam te maken, dat van Liunais uit de wereld bedreigt."

Lady Diana, begriep goed wat ik U mededeel: Erik Truwor en zijn beide vrienden zijn in het bezit van het geheim, om wille waarvan de Engelsche Regeering Gerhard Bursfeld in den Tower bracht.

Nog is het tijd! Een eenvoudige overrompeling! Goed georganiseerd! Snel ondernomen en uitgevoerd. Heeft Uwe regering eenmaal tot de zaak besloten, dan zal zij ook wel weten hoe zij moet worden aangepakt."

Lady Diana had zich opgericht. Tegenstrijdige gevoelens kampten in haar binnenste. De herinnering aan de gelukkige maanden in Parijs werd levendig in haar. De gestalte van Erik Truwor trof haar geestelijk oog.

(Wordt vervolgd).

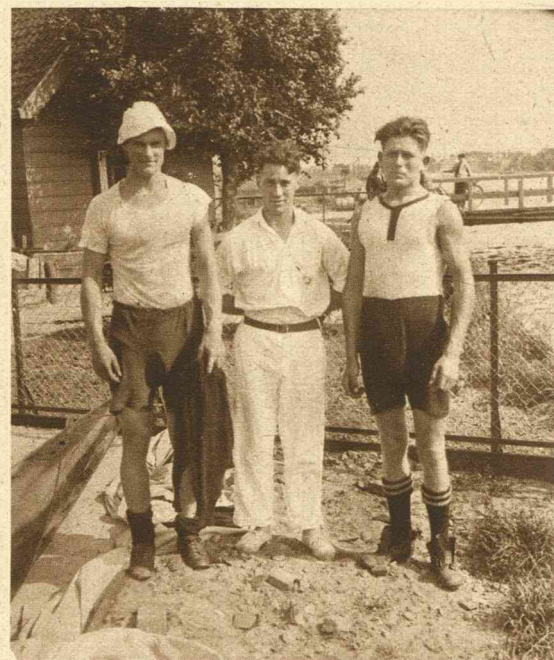

UIT HET VOLLE LEVEN

De Nederlandsche

welke Vrijdag en Zaterdag l.l. verroeid werden. Wij brengen hierboven een viertal der winnende ploegen. Links: oude acht van „Laga“; midden-

roekampioenschappen

boven: de oude vier van „Laga“; midden-beneden: dubbel Skiff van „Amstel“; rechts: de oude twee van „Willem III“.

De Pauselijke Internuntius te Valkenburg.

Het bezoek van Zijne Exc. Mgr. Orsenigo, Internuntius te 's-Gravenhage, met den secretaris der Internuntiatuur, Mgr. Kolderwey, aan de Katakomben te Valkenburg (L.)

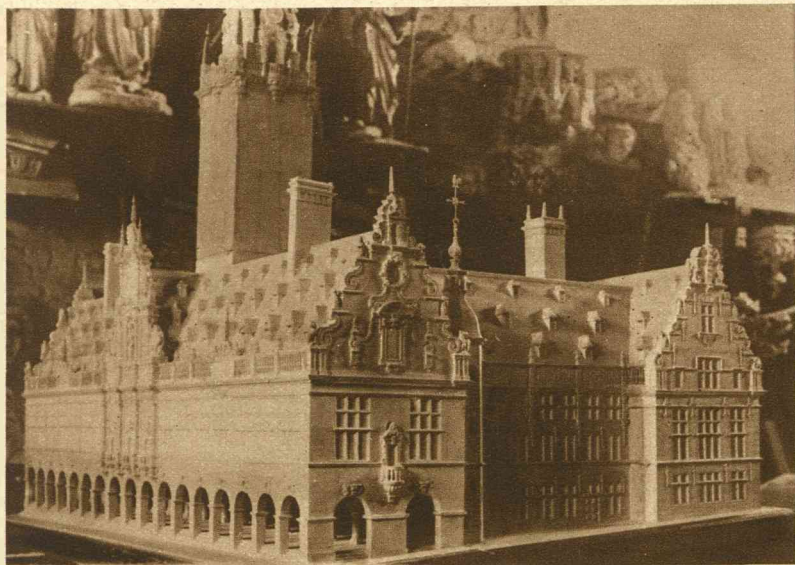
Z. Exc. Minister de Geer,

die in verband met de Vlootwet zijn portefeuille ter beschikking gesteld heeft.

De begrafenis van Jos van Lier,

ex-directeur van het Grand-Theater te Amsterdam. — In de Amstelstraat, waar de stoet „Flora“ passeerde, werd een krans aan den lijkwagen gehangen.

De nieuwe Universiteitsbibliotheek te Leuven.

Dinsdag 17 Juli werd in tegenwoordigheid van zeer vele autoriteiten een vleugel der nieuwe Universiteitsboekerij te Leuven (België) plechtig ingewijd. Wij geven hiervan, links: de maquette der nieuw te bouwen bibliotheek. Rechts: de vleugel, die gereed is en ingewijd werd.

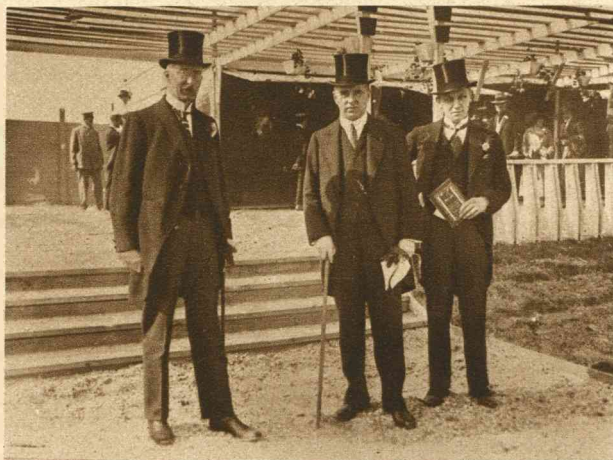
Een standbeeld van Laurens Janzn. Coster.

Aan de firma G. Kolff & Co., te Weltevreden (N.O.I.) is ter gelegenheid van de opening van haar nieuwe gebouw door het gezamenlijk personeel een standbeeld in brons van Laurens Janzn. Coster aangeboden, waarvan wij hierboven een reproductie geven.

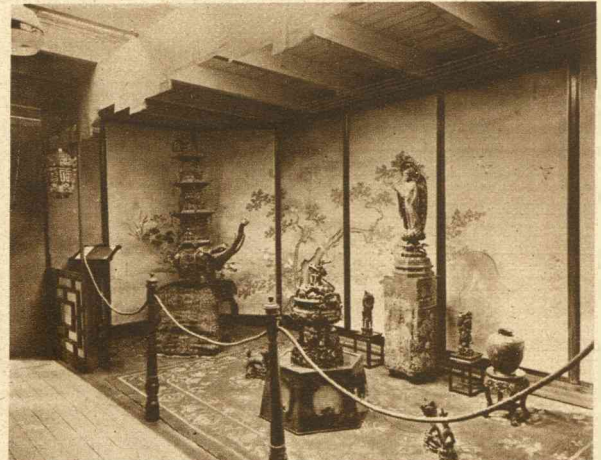
Groote brand te Doorn.

Door een felten brand is de vorige week in minder dan een half uur de groote garage van Van Setten in de asch gelegd. Vele kostbare auto's, motorfietsen, banden, rijwiel, winkel- en woonhuis gingen in de vlammen op.

De Eerste Moderne Intern. Tentoonstelling te Scheveningen geopend.

Links: Het cere-comité. V.l.n.r.: Mr. C. G. J. Varenkamp; Baron Mr. E. B. T. F. Wittert van Hoogland, lid der Eerste Kamer en voorzitter Raad van Arbeid te 's-Gravenhage; Mr. Dr. W. M. Westerman, directeur Bijbank der Rotterdamsche Bankvereniging te 's-Gravenhage. Rechts: de afdeling Chinese Kunst op de E. M. I. T.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

Kleine gaatjes in paraplu's maakt men dicht door er aan de binnenzijde een geschikte stof op de plakken door middel van collodium.

Idem door middel van een caoutchouc-oplossing.
Idem door middel van Engelsche pleister; dit vooral bij lichte parasols.

Om witte tule, mul, kanten en andere lichte weefsels mooi rose te verven, doet men een weinig echt karmijn in een lapje mul, bindt dit dicht en beweegt het heen en weer in een met zuiver koud water gevulden pot. Nadat het water rose gekleurd is, legt men het te verven weefsel in de vloeistof en laat het ongeveer een half uur erin. Dan neemt men het eruit en wringt het. Hoe langer men het zakje karmijn door het water heen en weer beweegt, hoe dieper de kleur wordt.

Waschgoed bewaart men in den winter alleen in gewaschen toestand, maar nooit gesteven, omdat anders de draden breken.

Om te onderzoeken of een kleur waschecht is, maakt men een hoek van een witten doek met warm water vochtig, vouwt een staaltje van de stof erin en wrijft het flink. Is de kleur niet waschecht, dan geeft ze op den witten doek af.

Men wast zwanendons door licht drukken in lauwwarm zeepwater en daarna in lauw schoon water. Vervolgens wordt het in schoon water met Berlijnsch blauw opgespoeld en vrij hangend in de lucht gedroogd. Ten slotte bestrooit men het luchtig met talk.

Olieverf mag nooit met warm water, zeep en soda afgewassen worden, omdat ze daardoor den glans kwijt raakt. Hiervoor is koud water, waaraan men per emmer 20 Gr. geest van salmiak heeft toegevoegd, meer geschikt.

Fijn poeder van zwavel, puimsteen en schellak in gelijke deelen zeer heet gemengd en ook warm gebruikt leveren een zeer goede stopverf voor aquariums.

Gekleurde fotografieën worden glanzend, als men ze overdekt met ruwe collodium en laat drogen. Een overdekking met de allerzuiverste lak verleent ze een bijzonderen glans.

8en fraai costuumpje,

gedragen door de bekende amerikaansche filmdiva Betty Blythe, die op het oogenblik te Berlijn vertoeft, waar zij speelt voor de film Chou Chin Chou, naar het bekende sprookje „Alibaba”, uit de „Duizend en een nacht”. De regie is in handen van den engelschman Wilcox van Londen, die „de man met de groote kalmte” genoemd wordt.

Gebruik wanneer U aan het strijken zijt, een gewonen baksteen om de ijzers op de zetten. Ze blijven dan veel langer warm dan wanneer men ze op ijzer zet.

Recepten.

Weener Pudding.

Benoodigd: 125 gram oud brood (zonder korst), 150 gram suiker, $\frac{1}{2}$ L. melk, 100 gram sultanarozijnen, 25 gram sukade, 3 eieren, sap en schil van 1 citroen, 1 d.L. rum, paneermeel.

Bereiding: Van 125 gram suiker caramel maken, hierbij de een weinig verwarmde melk gieten. De eieren kloppen met de overige suiker; de rum, het mengsel van caramel en melk, het in dobbelsteentjes gesneden brood, de gewaschen en gedroogde rozijnen en de gesnipperde sukade er bij voegen. De massa een half uur laten weeten, tot het vocht in het brood getrokken is en dan in een met boter bestreken en met paneermeel bestrooiden warme-puddingvorm $1\frac{1}{2}$ uur au bain-marie laten koken.

Warme Pudding met Marmelade.

Benoodigd: 250 gram biscuits (de Savoye), 30 gram boter, 60 gram abrikozenmarmelade, 60 gram suiker, 5 eieren, 2 d.L. melk.

Bereiding: Den puddingvorm met boter bestrijken, den bodem en den wand met biscuits bekleeden, die stevig aan elkander moeten sluiten. De boter tot room roeren en de marmelade, de suiker, de eierdooiers nog geruimen tijd mederoeren; de melk toevoegen. In dit mengsel de overgebleven biscuits laten weeten; ten laatste het stijfgeklopte eiwit toevoegen. De massa in den puddingvorm overdoen, deze met biscuits bedekken en den pudding au bain-marie gaarkoken ($\frac{3}{4}$ uur).

Mokkataart.

Benoodigd: 100 gram bloem, 125 gram suiker, 6 eieren, 1 theelepel gistpoeder. Voor het vulsel: 150 gram ongezuuten boter, 60 gram poedersuiker, $\frac{1}{2}$ d.L. koffie-extract, 1 blad gelatine.

Bereiding: De eierdooiers met de suiker tot een dikke, witte massa roeren. Het gistpoeder met de bloem vermengen, samen doorzeven en door de eieren roeren, ten laatste het stijfgeklopte eiwit er luchtig doormengen. De massa in een met boter bestreken en met bloem bestrooiden springvorm gaarbakken. Na bekoeling de taart doorsnijden en de onderste helft bestrijken met een laag van het vulsel. Den bovenkant met de rest van het vulsel bespuiten.

VOOR DE JEUGD

DE REDDENDE BRON.

Lange jaren reeds is de scepter der koningen van Maralaine een ebbenhouten staf, waaromheen zich twee slangen van gedreven goud kronkelen. Hij deed denken aan een slangenstaf, het zinnebeeld dat de beeldhouwers Mercurius in handen stellen, de god der heidense mythologie en afkomstig is van een vreemd avontuur, dat heel lang geleden gebeurde.

Het was in een jaar dat de zomer was zooals thans: 't was overdag brandend heet en zelfs de nachten waren zwoel na de zoo zonnige dagen.

Men begon met verlangende oogen naar de lucht te kijken, of men nog geen wolken bespeurde.

Het strakke blauw van den hemel werd meer en meer verontrustend, prikkelend, verschrikkelijk en het land verschoorde door de brandende Juli-zon.

Planten en bloemen verdorden, kudden verminderden, menschen werden magerder en langzamerhand was er bijna geen water meer.

De rivier, die eerst breed en rustig door het land liep, droogde geheel uit, de putten waren droog tot op den bodem. Toen werden de menschen, die door de intense hitte als versuft waren geweest, door schrik bevangen; men had zich er reeds op voorbereid, dat de oogst zou mislukken en de dieren wegwijnen; maar toen nu de grootste ramp, die hun kon overkomen, de dorst, hen bedreigde, steeg de wanhoop. Men besloot eenige afgevaardigden uit het volk naar koning Silor te zenden.

In zijn paleis met dikke marmeren muren en zijn reusachtige zalen, in de weelde van zijn hof, had de vorst weinig gehoord van de nooden van zijn volk. Toen hij ze echter vernam, werd hij zeer bewogen, want hij was een rechtvaardig en medelijdend vorst.

Hij was reeds jarenlang koning en zijn haren waren vergrijsd onder zijn kroon, doch hij had nog nooit zulk leed gezien. Daar herinnerde hij

zich dat zijn paleis voorzien was van reusachtige regenbakken, om de watertonnen van het paleis te vullen, de grasperken te besproeien en op feestdagen de fontein te laten springen. Hij antwoordde dus de afgevaardigden:

„Vrienden, al het water uit mijn gebied zal voortaan voor u bewaard worden; zegt maar aan de vrouwen, dat ze hun waterkruiken kunnen vullen uit mijn fontein. Maar raad haar vooral aan, in haar eigen belang, zuinig met den voorraad te zijn, verkwist den schat niet, die door niemand vervangen kan worden.”

„Sire,” vroeg een der lieden, „wilt U zich verwaardigen ons te zeggen, wanneer die vreeselijke droogte zal ophouden?”

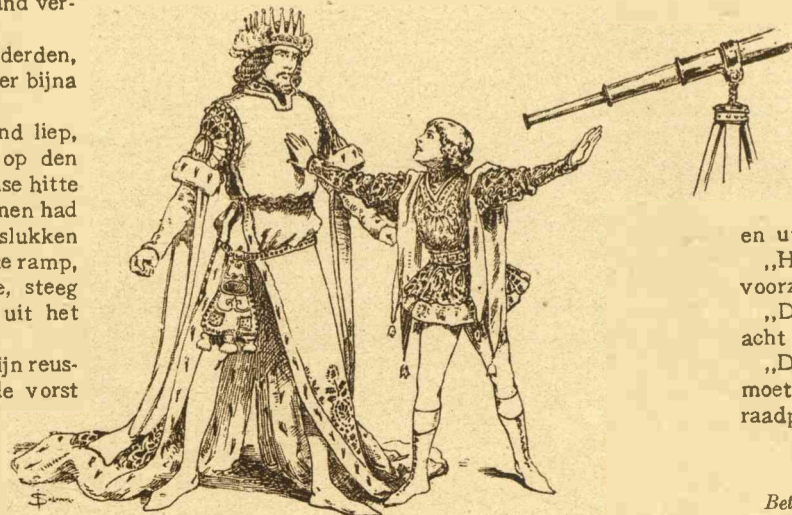
„O, vriend,” antwoordde de koning eenvoudig, „er zijn zoo van die dingen, die buiten onze macht staan. Al reikt onze macht tot ver over de grenzen van ons land, de wolken staan er buiten, daarover kunnen wij niet gebiedten.”

„Uwe Majesteit zou zijn sterrenwichelaar kunnen raadplegen,” bedacht een hoveling.

„Still!” onderbrak de koning, „ik denk er over; maar als ik eens een slecht antwoord oatving, wat dan? Nu blijft ons nog de hoop, en hoop doet leven.”

De hoveling boog het hoofd, begrijpende dat er niets overbleef, dan te hopen en te wachten.

Den koning dankend, gingen de afgevaardigden heen en weldra naderde een stoet van vrouwen met kruiken en begaf zich naar het park

„O, Majesteit, verwoest dit kostbare instrument niet!” (Zie volgend No.)

In het bezit van de kruiken vol water, kregen de menschen weer moed en het land herademde.

Maar terwijl de stemming onder het volk weer meer hoopvol werd, geraakte de

koning

hoe langer

hoe meer bezorgd,

als hij naar

het égale,

onveranderlijke

blauw van

de lucht keek.

Hij dacht veel

na en kon

's nachts

den slaap

niet vatten,

niet zooals zijn

volk door

de druk-

kende

hitte in hun bedompte

woningen, maar omdat

hij zich aansprakelijk gevoelde

voor de toekomst.

Den avond van den

derden dag, vroeg de hof-

maarschalk zijn heer te spreken.

„Wat voert u hierheen?”

vroeg de koning, „hebt

ge wolken gezien, hebt ge

het gerommel van het

onweer gehoord?”

„Helaas, Sire! integendeel;

het is slecht nieuws,

wat ik U kom brengen;

de sterren zijn ontelbaar

en schitteren als vonken;

dat voorspelt geen regen

en uw waterreservoirs zijn

bijna uitgeput.”

„Hoeveel dagen zullen ze

de menigte nog kunnen

voorzien?”

„Drie, Sire, precies drie,

als de grootste zuinigheid in

acht genomen wordt.”

„Drie dagen,” zei de koning,

het hoofd schuddend, „nu

moet ik zekerheid hebben,

ik moet onzen sterrenwichelaar

raadplegen.”

(Wordt vervolgd.)

Ons Babelhoekje.

Betsie Bossers. — Het doet mij genoegen, dat het mooie Jubileum-nummer mij een nieuw nichtje bezorgd heeft. Ik zal zien of je woord houdt.

OOM TOM.

DE LOKSTEM VAN HET NOORDEN DOOR THÉRÈSE HOVEN

6)

„Wat ben ik met je eens . . . en toch ben ik lang zoo gerust niet over Lou's huwelijk, als ik 't indertijd over 't jouwe was.”

„Nu, dat ligt voor de hand; Willem was zoo door en door betrouwbaar, wij waren zoo lang geëngageerd, terwijl bij Lou alles zoo vlug in zijn werk is gegaan.”

„Dat kon toen niet anders. Wij zijn werkelijk overrompeld. Misschien hadden je vader en ik onze toestemming niet moeten geven, maar je kent Lou. Met al haar lieve oprechtheid en haar gebrek aan zelfzucht, is ze toch autoritair en doet ze, wat ze wil, net als Papa. Ik heb mij geschikt . . .”

„Dan moet Dolf zich ook maar schikken. Naar wat ik zoo van hem gehoord heb, heeft hij eer een plooibaar dan een heerschzuchtig karakter en erkent hij in Lou zijn meerdere.”

„Vind-jij dat dan gelukkig?” vraagt de oude vrouw, op zulk een verwonderd afkeurenden toon, dat haar dochter er onwillekeurig om lachen moet.

„Och! in sommige gevallen wel. Lou is niet bezig, moet u denken, en zal haar man nooit toonen, dat zij de sterke en hij de zwakke is.”

„Toch weet ik niet of 't op den duur zoo gelukkig is, als de vrouw zoo haar eigen gang gaat en haar eigen werk heeft.”

„Daar hoeft u 't wijze hoofd niet over te schudden, moesjelief,” zegt Cato, hartelijk. „Zoodra het moederschap zich bij Lou aankondigt, verandert ze heelemaal en wordt ze, net als u, een kloekhen, die enkel voor haar kiekens leeft.”

„Was 't maar zoo ver . . . mij dunkt 't kon toch al.”

„O! wat wordt u een oude zeur!” plaagt Cato.

„Och kind, je weet niet hoe verschrikkelijk het is als je dochter zoo ver van je af woont . . .”

„U deelt dat lot met duizenden moeders; laatst nog op Mia's verjaardag, toen 't salon bij tante Marie *overcrowded* was, werd er over gesproken en was er geen enkele bezoeker, die niet een dochter of een zuster in Indië had. Als die allen aan 't jerebieeren waren gegaan . . . zou 't een oorverdoovend geraas zijn geweest.”

V. BLIJDE GEBEURTENIS.

„Wat kijk jij sip! Heb-je iets of ben je boos omdat ik 's avonds een partijtje maak? Gun-je me dat kleine genoegen niet?”

„Dolf!” klinkt 't droevig.

„Goeie hemel! Ga je nu nog grienen ook?”

„Nu is het mijn beurt om te vragen of jij wat hebt. Ik ben niet gewend om zoo toegesproken te worden.”

„Dan zul je er aan moeten wennen. Een man kan niet altijd complimentjes maken: „Schat! wat ben je mooi, Engel! Wat ben-je lief! Snoes, dot, *dearest, chérie!*”

„Je schijnt de lievelingsnaampjes nog goed te kennen, al gebruik je ze niet meer . . .”

Als altijd is Dolf's humeur al weer gekalmeerd en vraagt hij, lachend: „Dat zou jij toch ook niet willen zeg? Dat is nu juist 't heerlijke van getrouwd te zijn, je kunt je precies zoo voordoen als je bent.”

„Als je dan maar zorgt redelijk te zijn.”

„Wat ontbreekt er aan me? Heb-je al weer wat aan te merken?” stuift hij op.

„Ik geloof niet dat ik je 't leven erg zuur maak . . .”

„Nee, jij bent de onschuld en braafheid in persoon en ik ben een duivel in menschengedaante. Geen wonder in zulk een negorij! Hoe de lui het hier jaren lang uithouden, snap ik niet. Hoe lang zijn wij hier nu al?”

„De volgende maand wordt het een half jaar. Wij zijn vandaag juist tien maanden getrouwd.”

„Als je tien jaar hadt gezegd, zou ik 't eerder hebben geloofd. Zoo langzaam als hier de tijd omgaat . . . er komt . . . gewoon . . . geen einde aan! Zeg eens, eerlijk, Loukie, had jij nu ooit gedacht, dat Indië zóó intens vervelend en het huwelijk zóó ontzettend saai was?”

„Het spijt me voor je, dat het je zoo tegen gevallen is,” zegt ze sober.

„Dat beweer ik niet. Ik vind je altijd nog een heel

mooie vrouw, eigenlijk de mooiste hier . . .”

„Na Helga dan toch zeker.”

„Hm? Och! dat weet ik zoo niet. Ik deel je vereering voor die Zweden niet. Je vriend Eric vind ik gruwelijk pedant, de vent neemt soms een toon tegenover mij aan, die me heelemaal niet bevalt . . .”

„Ik zou er haast een bewijs in zien, dat je hem ook niet bevalt . . .”

„Wel! Allemachtig! Heeft die kerel jou tegen mij opgestookt? Als dat zoo is, verbied ik je om nog één stap in zijn werkplaats te zetten, begrepen?”

„Ik geloof dat je dronken bent. . . of krankzinnig,” . . . zegt ze, rustig. „Anders zou je zóó niet tegen mij spreken; je weet heel goed wat ik bedoel en dat het-geen meneer Roetman op jou aan te merken heeft, je manier van werken geldt . . .”

„Heeft hij daarover tegen jou geklaagd?”

„Och! wel nee! Je hebt 't mij zelf gezegd. Trouwens, 't is niet moeilijk te raden, je bent meer in de soos dan aan 't werk.”

Ter herinnering aan de herdenking van het Jubileum van H. M. de Koningin heeft het Comité 1923 te 's-Gravenhage bij de Edelmetaalbedrijven te Utrecht een Medaille doen slaan. — In overleg met de Commissie voor de historische herdenking, waarvan voorzitter is de heer J. H. v. Mastenbroek, is de medaille ontworpen door de beeldhouwers Toon Dupuis en B. Ingon Houss. Het ontwerp voor de voorzijde van deze medaille is van de hand van Toon Dupuis. Het is het portret van H. M. de Koningin, dat zich kenmerkt door een buitengewone voornaamheid. De kop is omgeven door het randschrift: „Wilhelmina Koningin der Nederlanden”. De keerzijde is van de hand van B. Ingon Houss, voorstellende het Haagsche Wapen aan weerszijden waarvan een lauwertak, omgeven door de jaartallen 1898—1923 in romeinse cijfers, welke in den bovenrand aansluiten om de kroon van het wapen.

„Daar is 't ten minste nog een beetje amusanter.”

„Dolf, we moeten heusch eens ernstig praten; zoo kan 't niet langer.”

„Als je preeken gaat, poets ik 'm. Ik ben niet getrouwd om door mijn vrouw als een kwajongen te worden behandeld.”

„Dan moet jij je niet als een kwajongen gedragen.”

„Je durft veel te zeggen.”

„Ik moet wel, als jij 't zelf niet begrijpt. Je zult toch wel willen aannemen, dat ik slechts jouw belang op 't oog heb?”

„En 't jouwe dan toch zeker ook. Man en vrouw zijn God beter 't, toch één.”

„Ja, dat weet ik, maar ik zou willen, dat je nou eens ernstig was en dat je het gevaarlijke van den toestand inzag.”

„Dat ik kans heb nog eens een ongeluk met boren te krijgen? Ik kan niet zeggen, dat ik 't denkbeeld zoo verschrikkelijk vind. Dan ben je er ineens uit.”

„Je bent niet alleen op de wereld, Dolf.”

„O! jij zou je wel troosten. Een mooie, ontwikkelde vrouw komt wel terecht. Desnoods zou Eric zich over je ontfermen.”

„Dolf, je beleedigt me, door zoo te spreken . . .”

„Beleedigen? Mensch, je weet niet, wat je zegt. Ik spiegel je een heerlijke toekomst voor, een dubbel heerlijke zelfs: verlost te zijn van een man, dien je toch niet lief hebt . . .”

„Waarom zeg-je dat?” stamelt ze, doodsbleek. „Ik ben toch goed voor je geweest . . .”

„'t Is er naar, wat je goed noemt.”

„Ik weet niet, wat ik meer zou kunnen zijn.”

„Dat is 't juist, maar ik wel. Ik weet drommels goed 't onderscheid tusschen een hartelijk, chalu-reus vrouwtje en een deftige, brave echtgenoot, zoals jij; ze noemden je op 't Lab toch al de *IJskegel* en toen kende niemand je zoo goed als ik . . .”

Louise zwijgt; als Dolf in een van zijn recalcitrante buien is, en dat gebeurt vaak, kan ze niet tegen hem op. Dan verliest hij zelfs de gewoon-burgerlijke beleefdheid uit 't oog en is grof en onaangenaam.

En ze moet met hem spreken, zwijgen zou misdadig

zijn. Eric heeft dien zelfden ochtend nog tot haar gezegd: „Mevrouw Sprenger, gebruikt u toch, als 't u blijft, uw invloed op uw man. 't Is niet om u bang te maken, maar 't is mijn plicht u te waarschuwen, hij veronachtzaamt zijn werk, doet 't slecht of in 't geheel niet en, als de inspecteur een dezer dagen hier komt, moet ik 't hem zeggen. Trouwens, hij zal 't zelf maar al te gauw zien, hij heeft zich in al die maanden nooit moeite gegeven om zich in te werken of zich voor 't bedrijf te interesseeren.”

En toen ze hem gevraagd had, waarom hij niet zelf met Dolf sprak, had hij er eerst omheen gepraat en toen laten doorschemeren, dat met Dolf's opvliegender karakter zulk een gesprek tot een onherstelbare breuk zou leiden.

„Tracht u 't hem op 'n zachte manier aan 't verstand te brengen; een vrouw, als u, moet toch invloed op een man hebben.” —

Na haar gedragslijn even overwogen te hebben, staat ze op, legt haar hand op zijn schouder, buigt zich over hem heen en zegt heel zacht, heel teeder: „Ik geloof niet dat IJskegels kindertjes krijgen . . .”

„Groote God! Wat bedoel je daarmee?”

Er is meer verbazing dan vreugde in zijn toon, maar Louise neemt zich voor om zich ditmaal niet aan zijn ruwe uitvallen te storen, maar rechtstreeks op haar doel af te gaan . . . door op zijn ijdelheid te werken . . .

Wel geen nobele manier, maar de eenige, waar Dolf toegankelijk voor is.

„Ik bedoel er mee, dat ik je tot Papa zal verheffen en dat je dus zorgen moet je hier te handhaven. Ons kindje moet een flinken Pappie hebben, zoals je kunt zijn, als je maar wilt. Dat heb je vroeger wel eens meer getoond. Als jij je voor je werk interesseert en je gaat wat minder naar de sociëteit, dan hoef jij voor niemand onder te doen en zie je, Dolf, het zou zoo jammer van je zijn. Je bent tē goed om onder te gaan . . . en . . . ik houd tē veel van je,” voegt ze er, snik-kend, bij.

Ze ligt nu in zijn armen . . . en hij kust haar, zoals hij in weken niet gedaan heeft.

„Mijn lieveling, mijn Loukie; als jij zoo bent, kun-je alles van mij gedaan krijgen. Zie je, ik was zoo bang, dat je niet meer van me hield en . . . toen heb ik mijn troost in de whisky gezocht . . .”

Ze weet dat hij liegt . . .

Maar ze weet ook, dat ze zelf niet oprecht is en ze haat er zichzelf om . . . maar ze kan niet anders. Al heel lang is de halfslachtige, medelijdende verliefdheid, door haar voor liefde gehouden, dood in haar. Als ze haar impulsie zou kunnen volgen, zou ze hem verlaten . . . maar dat kan ze immers niet.

Ze zou, met zijn kind onder 't hart, toch niet van hem kunnen weggaan, dan zou er niets van hem terecht komen. Zoo lang ze 't eenigszins kan volhouden, moet ze trachten haar goede werk, om hem op den rechten weg te houden, te voltooien. 't Is zijn eenige kans, daar is ze heilig van overtuigd, want al is hij dikwijls ook nog zoo leelijk tegen haar, toch weet zij, dat hij haar, op zijn manier, nog liefheeft en dat haar tegenwoordigheid 't eenige is, wat hem voor totalen ondergang kan behoeden.

„Je bent er zeker heel blij mee, zeg?” vraagt hij, na een poos.

„Ja natuurlijk,” antwoordt ze, blij dat ze nu waar kan zijn. „Zoo'n kindje is zoo aardig. Ik wed dat jij er ook plezier in zult hebben, want je bent een kindervriend, al kom je er niet altijd voor uit. Wat was je niet aardig voor Cato's dochttertjes, de enkele keeren, dat je ze gezien hebt en de kinderen hier zijn dol op je.”

„En wanneer word ik Papa?” informeert hij, met een knipoogje.

„O! nog lang niet, je hebt nog tijd om je te beteren.”

„Begin je weer?” klinkt 't ruw.

Maar ze heeft hem nog in haar macht en heel omzichtig brengt ze hem zooveel van Eric's waarschuwing over, als 't mogelijk is, zonder hem tē veel te froisseeren.

„Wel, alle duivels, jij bent toch niet 't boodschappenmeisje van den baas; als hij mij wat te zeggen heeft, is hij toch mans genoeg om 't zelf te doen. Hij heeft toch ook een mond.”

„Nee, Dolf. Dat moet je niet verkeerd opnemen,” zegt ze, zacht. „Ik zie dat heel anders in, heusch. Hij vindt het natuurlijk verkieselijk voor alle partijen, dat het vanzelf in orde komt. Door jou, door mijn tus-schenkomst, een wenk te geven, vermijdt hij een vervelend onderhoud en een machtsvertoon, dat hem onaangenaam en jou pijnlijk zou zijn. De kwestie is nu maar dat jij dien wenk ter harte neemt en flink aan 't werk gaat. Dat wil je immers wel, mannie, voor mij en voor ons kindje?”

Geheel verteederd sluit Dolf haar opnieuw in zijn armen.

(Wordt vervolgd).

DEN HAAG

AMSTERDAM
ROTTERDAM

Wollen en Katoenen Vlaggedoek

VOOR IEDEREEN

Grappjes.

Aan het einde van het huwelijksdiner stond een gast, die bekend was door zijn blunders, op en zei:
„Dames en heeren, ik drink op de gezondheid van den bruidegom. Ik hoop, dat hij nog vele dagen als deze beleven mag!”

Echtgenoot: „Vroeger zei je dat ik het licht van je leven was!”

Haar man: „Ja; maar toen kon ik toch niet weten dat je iedereen avond zoudt uitgaan?”

„Juffrouw Dora,” vroeg hij teeder, „wilt u de mijne zijn?”

„Nooit!” was Dora's resoluut antwoord.

De jonge man was teleurgesteld, maar niet ontmoedigd. „Nou,” zei hij, „mag ik dan de uwe zijn?”

„Wat? Lottie geëngageerd? Dat bewijst wat ik altijd gezegd heb, dat een meisje nooit zoo leelijk en onaangenaam kan zijn, of er is altijd een idioot, die haar wil trouwen! Wie is die arme kerel?”

„Ik.”

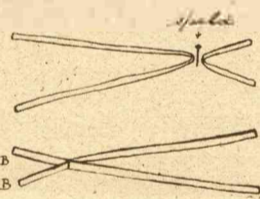
Mevrouw: „Ik heb niet graag dat je zooveel visite ontvangt. Je krijgt meer menschen op één dag, dan ik in een week.”

Dienstbode: „Ach mevrouw, als u probeerde om wat aangenamer in den omgang te zijn, zoudt u misschien ook evenveel vrienden hebben als ik!”

Allerlei Wetenswaardigs.

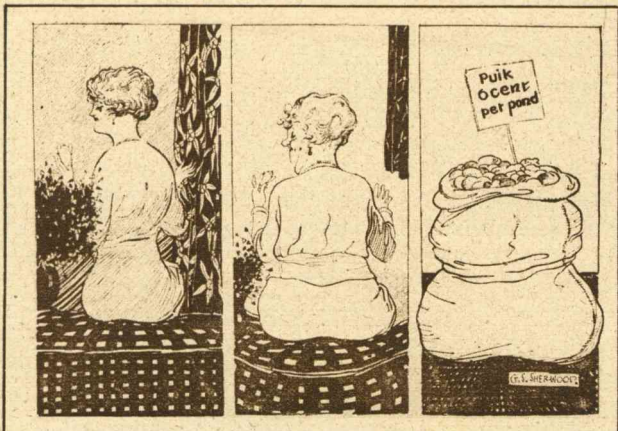
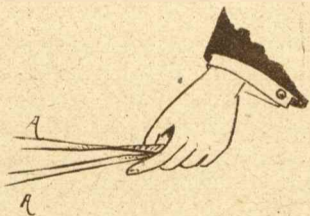
DE DOORGESNEDEN STUKKEN LINT
of
HEREENIGBAARHEID DER VASTE STOF?

De goochelaar verzoekt iemand een stuk lint met een mes door te snijden en de stukken weer aan elkaar te knopen. Hij vraagt nu een toeschouwer de einden vast te houden,

De doorgesneden stukken.

terwijl hij zelf het vastgeknoopte gedeelte in de hand neemt. Een paar streken met het goochelstokje over het lint en zie... de stukken zijn weer één geheel. Het lint wordt onmiddellijk ter onderzoek gegeven. Wij hebben hiervoor een reep lint van circa 1,50 M. nodig, dat dubbelgevouwen wordt, en bovendien een zelfde maar kleiner stukje, bijv. 25 c.M. lang. Dit laatste moet met de einden aan elkaar genaaid worden. Beide worden tegen elkaar gelegd en vastgespeld op de plaats waar het groote stuk lint is omgebogen. De preparatie is thans gebeurd en ge kunt de truc nu op deze wijze uitvoeren: Toon het lint, daarbij de hand houdend op de plaats waar het korte en het lange stuk door de speld aan elkaar gehecht zijn. Na doorsnijding worden de einden weer vastgeknoopt (steeds de geprepareerde plaats met de hand bedekken!) Dat gedaan zijnde, wordt het geheele kleine en een stuk van het groote lint in de gesloten vuist genomen (zie fig). A—A wordt door een welwillenden toeschouwer gegrepen. Ge strijkt nu eenige malen met den tooverstaf over het lint, vraagt den helper het lint naar zich toe te trekken en het te onderzoeken.

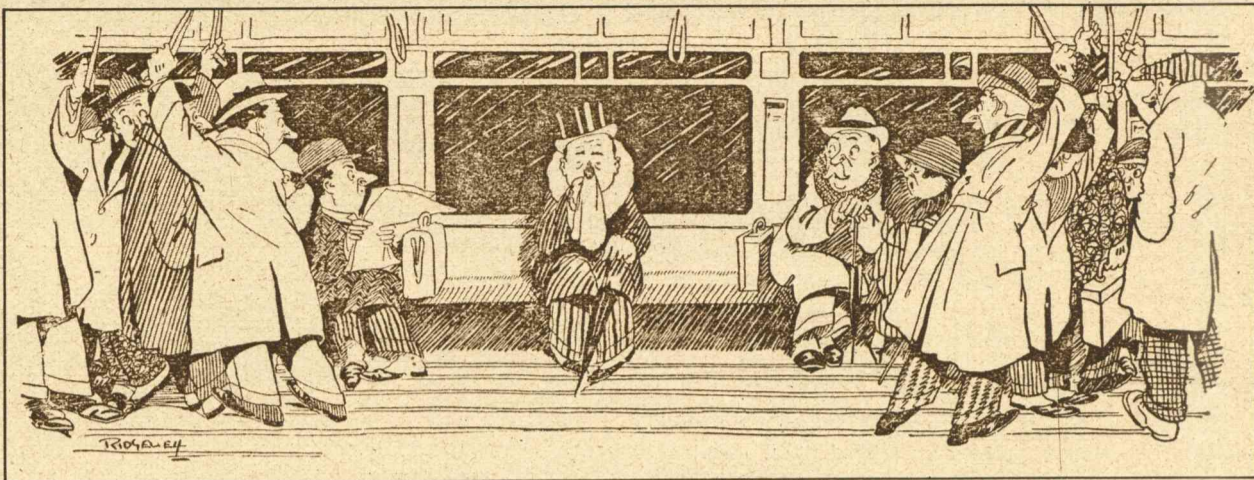

Haar nieuwste portret.

Hoe zij dacht, dat het eruit zou zien.

Hoe het eruitzag.

En hoe anderen dachten dat het eruit zou zien.

Verkouden! — of de manier om in een overvolle tram een ruime plaats te hebben.

Bij het trekken blijft ge alleen het kleine stuk met de speld vasthouden, wat ge eenvoudig in uw jaszak steekt, wat niemand opmerkt daar aller oogen op de weer „heel geworden stukken” zijn gevestigd.

Pandoeren.

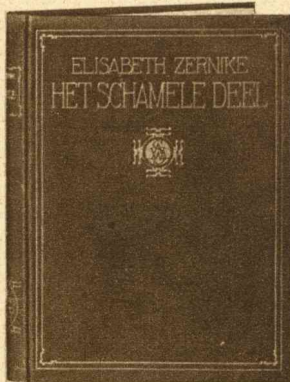
Redacteur K. C. de Jonge, van Woustraat 112^{II}, Amsterdam. Verzoeken beleefd alle mededeelingen deze rubriek betreffend, aan bovenstaand adres te richten.

Goede oplossingen ontvangen van de navolgende lezers: C. J. Lantendorff no. 14, Almelo; J. Mac Phersom no. 15/17 en K. de Waal no. 16, 17 beiden te Amersfoort; K. Mur no. 15/17 te Aalsmeer; F. H. Haavekost no. 14, L. A. ten Hulsen no. 15/21; W. Braam no. 14; G. van der Vorm Cz. no. 14, L. J. F. Huber no. 15/21; W. van Baalen no. 14, J. Zeewuster no. 14; Fr. Houtkamp no. 14; 16 en 17; A. J. Steltman no. 14; A. C. G. Winkel no. 14; E. M. F. de Roode no. 14; C. de Vries no. 16/18; P. C. v. d. Bijl no. 16, 17 allen te Amsterdam; W. H. G. Resing no. 15/18 te Arnhem; J. A. W. Berendsen no. 14 te Assen; A. B. C. no. 14 te Bodegraven; L. E. Dingemans no. 18 te Beverwijk; Jb. Bakker Pz no. 14 te Enkhuizen; C. J. de Ligt no. 14/21; A. de Bruin no. 15/18; A. P. Brand no. 14; G. B. Snoek no. 14/18; W. H. Korenhof no. 14; A. de Steenwinkel no. 14; W. F. Bronkhorst no. 15/18; F. A. Boes no. 11/14; A. Slightenhorst no. 14; M. J. W. Morra no. 14; J. de Jongh no. 14; allen te 's-Gravenhage; C. F. W. Koekebakker no. 16, 17 te Groningen; J. Senft no. 15/17; P. J. L. Hess no. 15/17; L. Helwig no. 19/21; J. F. Gosewehr no. 14; H. C. de Graaff no. 15/18 allen te Haarlem; A. R. F. Bakker no. 14 te 's Hertogenbosch; S. H. Koster no. 14; Johs. Godhelp no. 19/21 beiden te Leeuwarden; J. A. Heisterborg no. 14, 16/18; F. J. Cornelisse no. 16/17 beiden te Leiden; H. A. C. de Rijk no. 15/18 te Middelburg; D. J. Falentijn no. 18 te Nunspeet; M. H. Woutman no. 15/21 te Oude Niedorp; Wille no. 14; L. van Bijlevelt no. 14 te Nijmegen; H. J. Dries no. 14; N. G. de Graaff no. 14; W. A. de Geus no. 16, 17, D. van Duijn no. 16, 17 allen te Rotterdam; A. Boogaard no. 16/18; C. Lodder no. 14; W. F. van Nimwegen no. 14, J. H. Arts no. 14 allen te Utrecht; A. Melis no. 16, 17 te Zevenaar; W. J. M. Scheidelaar no. 14, J. F. Goudswaard no. 14 beiden te Zwolle.

BELEEFD VERZOEK.

De lezers die ons iets te vragen hebben en antwoord per brief wenschen, worden beleefd verzocht postzegel in te sluiten.

Van onze Leestafel.

En vraagbaak voor de Huisvrouw

is „Het boek der 1000 raadgevingen” van Clarisse Handig. In geen huishouden mag het ontbreken, want het geeft antwoord op iedere vraag, het weet een middel voor elk ongelukje, het zal nimmer vergeefs worden geraadpleegd. Het is een boek uit de practijk, voor de practijk. A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij., te Leiden, gaf het in het licht tegen den prijs van f 3.25 ingenaaid en f 4.50 gecartonneerd.

„Het schamele deel”.

Met den roman, waarvan wij den titel hierboven afdrucken, heeft Elisabeth Zernike haar vorig oeuvre glansrijk overtroffen. De rake teekening der personen, de meeslepende, boeiende wijze, waarop de schrijfster mededeelt wat zij te zeggen heeft, maken dit boek uitstekend geschikt tot vacantiellectuur. Indien men er eenmaal „in” is, legt men het niet uit handen voor de laatste pagina uitgelezen is. Uitg.: A. W. Sijthoff's Uitg.-Mij., Leiden. Prijs ing. f 4.25; geb. f 5.75

MEDEDEELING

De gravures die beschikbaar werden gesteld voor de problemen no. 15, 16 en 17 zijn ten deel gevallen aan de Heeren A. de Bruin, C. J. de Ligt, G. B. Snoek allen te 's-Gravenhage, K. Mur te Heemstede, W. H. G. Resing te Arnhem en L. A. ten Hulsen te Amsterdam aan wie de gravures zijn afgezonden. Wij zouden gaarne bericht van ontvangst wenschen.

PROBLEEM No. 23.

Ingezonden door den Heer Fr. Houtkamp, Amsterdam. Misère Ouverte Impériale (praatje).

A. Harten 6, 8, 10, Heer Klaveren 7, 8, Vrouw Schoppen 8.

B. Harten Boer Ruiten 7, 9, Boer Klaveren Boer Schoppen 10, Vrouw, Heer.

C. Harten 7, 9, Vrouw Ruiten Heer Klaveren 10 Schoppen 7, Boer, Aas Troef: Schoppen. Kijkaart: Ruiten 10. A speelt Schoppen 8 en verliest.

PROBLEEM No. 24

Ingezonden door den Heer Fr. Houtkamp, Amsterdam. Misère Ouverte Impériale (praatje).

A. Harten 6, 8, Boer Ruiten 8 Schoppen 7, 9, Boer, Aas.

B. Harten Aas Ruiten 10, Vrouw. Klaveren 9, 10, Boer, Vrouw. Schoppen 10.

C. Harten 10, Vrouw, Heer. Ruiten 7, Boer. Klaveren 7. Schoppen Vrouw, Heer. Troef: Ruiten. Kijkaart: Klaveren Aas. A speelt Ruiten 8 en verliest.

D. Harten 7, 9. Ruiten 9, Heer, Aas. Klaveren 8, Heer. Schoppen 8.

De volgorde der spelers is D. B. C.

Oplossingen binnen 4 weken in te zenden aan het adres van den Redacteur der rubriek.

Correspondentie.

C. J. de L. te 's H. Ik houd mij gaarne voor de toezending aanbevolen. L. J. F. H. te A. Dank voor uwe problemen. Het is niet geoorloofd dat 2 spelers M. O. I. of M. O. spelen; zie Art. 22. J. G. te L. In beide gevallen met Kl. 8 opkomen. Tj. de V. te St. A. P. In de 2e oplossing speelt A eveneens Kl. 8 en is dit ook troef. A. B. te U. Gaarne oplossing ingezonden probleem.

Vader: „Het spijt mij werkelijk dat je dien jongen Wilson geaccepteerd hebt. Hij heeft geen rooie cent!”
Zijn dochter: „Misschien niet. Maar zijn vooruitzichten zijn eenvoudig schitterend!”
Vader: „Hoe zoo?”
Zijn dochter: „Hij gaat trouwen met mij!”